

Đồ Tặng Băg, Em Yêu Anh

Contents

Đồ Tặng Băg, Em Yêu Anh	1
1. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Thú Vị	2
2. Chương 2: Cuộc Hẹn Đầu Tiên	5
3. Chương 3: Bất Ngờ	7
4. Chương 4: Cuộc Hẹn Thứ Hai	14
5. Chương 5 :hiều Lắmhành Động Vì Tình Yêu	20
6. Chương 6 :tình Đầu Trở Lại	23
7. Chương 7 : Sự Trả Thù Ngọt Ngào	29
8. Chương 8 : Băg Tặng Gặp Nạntình Yêu Chớm Nở	30
9. Chương 9 : Nỗi Đau Thờ Ơ	37
10. Chương 10 : Âm Mưu Chinh Phục Băg Tặng - Âm Mưu 1	39
11. Chương 11 : Âm Mưu Chinh Phục Hấn - Âm Mưu 2	42
12. Chương 12 : Tuyệt Vọng	45
13. Chương 13 :trò Chơi ” Định Mệnh”	47
14. Chương 14 - End : Sức Mạnh Tình Yêu	48
15. Chương 14 - End : Sức Mạnh Tình Yêu	50
16. Chương 14 - End : Sức Mạnh Tình Yêu	51

Đồ Tặng Băg, Em Yêu Anh

Giới thiệu

Họ gặp nhau do định mệnh để rồi họ yêu nhau. Tình yêu đến với họ rất nhanh nhưng sóng gió cứ ủa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-tang-bang-em-yeu-anh>

1. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Thú Vị

Nó đang phải đối mặt với giờ thể dục cực hình tuy đây là môn nó thích nhất .Cũng chính vì tên thầy giáo trẻ tuổi đáng ghét(Hoàng Minh Lâm- 23t là giáo viên bộ môn thể dục của nó,như ghét nó từ kiếp trước luôn tìm cách phạt vô lí ,vì thế nó coi anh như kẻ thù truyền kiếp,còn anh như có cảm giác gì khó tả với nó).Nó giờ phải chạy 5 vòng sân trường rộng lớn do hình phạt ác quỷ của tên thầy trẻ trâu ,tuy k mệt cho lắm nhưng nó vẫn tức k đc chơi môn cầu lông mà mình thích,vừa chạy vừa rửa:

-Đồ thầy trẻ trâu đáng ghét .Bộ tôi thù ông từ đời ông cố ông sơ hay gì cứ coi tôi là cái gai mà nhổ hả .Tôi trừ cho dòng tộc nhà ông tuyệt tử tuyệt tôn cho ông làm thái giám nếu đc

Lâm thấy nó mặt mày nhăn nhó miệng cứ lẩm bẩm cũng đoán đc là chửi mình , cười thích thú càng hứng hành hạ nó

-Em vừa chạy vừa lẩm bẩm gì vậy chửi rửa tôi à chạy thêm 5 vòng sân trường thật đầu 100 cái cho tôi

-Hả

Hình tượng nó giờ là mắt chữ A miệng chữ O trông ngổ kinh như vừa nghe đc ác quỷ đưa ra án phạt.

-K đc hỏi chỉ thực hiện nếu k tôi tăng số lượng theo cấp số nhân đây

Những lời của Lâm như chất xúc tác châm ngòi cho quả bom trong nó phát hỏa.Nó giờ muốn nổ tung cho tên đáng ghét đó chết tại chỗ mà k đc chỉ biết thực hiện theo trong âm ức.Còn Lâm cứ cười khi nhìn vẻ mặt hiện giờ của nó .Có thể nói hành hạ nó là niềm vui của anh ,với anh nó là cô học trò đáng để cần trừng trị đầu đó lại xen lẫn tình cảm gì đó anh cũng chưa nhận ra khi tiếp xúc cùng nó.K khi lớp học ai cũng yên lành chỉ có nó u ám như đám mây đen trên đầu .

Sau 45' số lượng vòng chạy cứ tăng dần đến khi kết thúc bằng tiếng trống tan tiết,nó như tìm đc lối thoát từ tay ác quỷ đội lớp người,mở ra một thiên đường đẹp, cũng như mọi khi nó chẳng buồn để lại một tràn câu chửi cho Lâm

-Đúng là tên ác ôn hà bá ,hãy đợi đấy nếu có cơ hội ta sẽ trả thù nhà ngươi .Quân tử trả thù trăm năm chưa muộn

Nhìn nó chửi mình khí thế hào hùng Lâm chỉ biết cười khổ bỏ đi.Nó sau một lúc chửi cũng lê thân tàn ma dại ra về .Hình tượng nó giờ như từ trại trốn ra ,nhớ lại kẻ gây ra hình thù này cơn tức lại trỗi dậy nhưng k muốn làm mất vẻ chim chết cá ngộp của mình phóng nhanh về nhà ,quên cả con bạn thân ú ớ gì với mình.

Nó đang phóng rất nhanh trên con ngựa sắt của mình với vận tốc 30km/h(hơi quá nha mọi người vậy mới xứng với tài chạy xe của nó).Nó bỏ ngoài tay lái bàn tán xung quanh và những ánh mắt nhìn kinh ngạc .Có người còn nói nó k phải con người ,có người lại khâm phục tài năng chạy xe của nó .

Như mọi ngày nó phi nhanh trên con đường quen thuộc ,đc một lúc một mùi ám khí đầu đó thoảng qua khiến tính bất bình tương trợ của nó lại trỗi dậy,đáp ngay đến bãi đất nơi phát ra ám khí ,thường thì nơi đây vắng vẻ nay lại đông cả chục tên bao lấy một người .Thoáng nhìn nó thấy người mình sắp cứu thật đẹp trai.Hắn với dáng người cao ,body chuẩn, làn da trắng xen lẫn màu máu bị thương,đặc biệt nhất ở hắn là đôi mắt đen huyền nhưng sao lại cảm thấy buồn và lạnh lẽo quá.Một ánh mắt k màng sự đời ,nó k ngờ sắp đến bờ vực cái chết mà hắn k hề nao núng lo sợ vẫn bình thản như k có gì.Một con người lạnh băng cả thể xác lẫn tinh thần ,có lẽ cái lạnh lùng đó khiến hắn k còn cảm giác với vết thương trên người mình .Tuy bị thương nhưng k với đi phần nào vẻ đẹp trai của hắn,nó như mất hồn trước mỹ nam này đứng lặng lúc lâu mới nhớ đến việc cần làm sau vài cái lay lay mặt của mình đưa ra lời chào ngớ ngẩn

-Này các anh làm gì bu lấy một người như ong bu mật vậy,thấy trai đẹp hâm mộ xin chữ kí à

Mấy câu hỏi vớ vẩn của nó như thú hút tất cả con mắt hiện diện tại đây về mình.Một cảm giác lạnh buốt người đóng băng tại chỗ khi nó bắt gặp ánh nhìn lạnh như tuyết của hắn.Nó thấy rợn người lần đầu tiên gặp một tên lạnh như thế còn hơn cả một người .Nó đang suy nghĩ mong lung thì tiếng động của một tên trong đó vang lên cắt đứt đi

-Cô em là ai dám xen vào chuyện đàn anh muốn chết à biến đi

Nó nghe mà máu trong người sôi sùng sục

“đúng là mấy tên k biết trời cao đất dày là gì mà.Nếu k phải giữ lời hứa với sư phụ bà thì các con đã nằm đo đường này giờ rồi, k lo hưởng phước mà ở đó chu choa cái mồm” nó thầm nói trong bụng như tự nhủ mình k đc nóng ,bước đến gần tên băng tảng(cái tên này đc đặt sau khi nó nhìn ánh mắt hắn)

-Anh mau lên xe ,nếu k muốn nát xương như cá .Tôi đếm 1...2...3.. là tẩu

Hắn nẩy giờ chưa hết ngạc nhiên từ kinh ngạc này sang kinh ngạc khác ,nghe nó nói làm theo vô điều kiện như bị thôi miên .

Nó vừa nói xong hắn cũng đã yên vị yên sau , phóng xe như bay để lại khói làm quà.Mấy tên nơnon chậm chạp giờ mới nhận thức đc vấn đề thì k thấy mục tiêu đâu chạy tán loạn tìm người.Còn nó vẫn chạy rất rất nhanh dù chở thêm con heo là hắn nhưng tốc độ là siêu sao.Hắn chỉ biết cười trước người con gái đặc biệt này.Lần đầu tiên hắn thấy một người con gái thù vị thế,mang trong mình phong cách nhí nhảnh trẻ con về mặt phụng phịu đáng cưng.Đang suy nghĩ mong lung bỗng nó phanh gấp ,theo quán tính hắn đập vào lưng nó cái rồ đau ,định ngược lên mắng nó vài câu thì oh k ,hình ảnh giờ hắn thấy là những tên gây sự lúc này .Hắn vẫn với vẻ mặt k có gì,trái ngược với hắn nó la toáng lên như gà mắc thun

-lần này tiêu rồi

-Sư phụ con xin lỗi người con phải đánh rồi.con xin lỗi người

Nó bước xuống xe sao một màn xin lỗi đã nhập cuộc .giờ cả chục tên nhào vào nó và hắn .Từng thế võ đc nó vận động thật đẹp,đắm trên đá dưới từng tên từng tên đo đường trong chốc lát.Nó như xong công việc bước tới hắn người từ này giờ nhìn mình k chớp mắt

-Nè còn k đi đứng đây hồi chết cả lũ giờ

Hắn đang trong tình trạng trên mây chả biết vấn đề gì trước mặt ,nghe nó nói chỉ kịp hoàn hồn đáp trả

-Đi đâu

-k biết ,nhà anh ở đâu tôi đưa về coi như tôi làm ơn cho chót, giao hàng tận chỗ

-Đi thẳng

Hắn chỉ trả lời bằng giọng lạnh lùng nhất có sẵn trong người.Nó tự nghĩ mình có khùng k lại đi cứu tên băng tảng đáng ghét này ,người gì mà k một chút cảm xúc ,lời cảm ơn cũng k.Đúng là hôm nay ra khỏi nhà bằng chân trái mà xui ời là xui.Bụng thì chửi rửa hắn nhưng nó k quên phóng xe .

Hắn lúc này như lắp ráp đc sự việc xảy ra càng hứng thú với cô gái trước mặt.Một người con gái khác hẳn tất cả cô gái hắn từng gặp ,nó có vẻ gì đó ngây thơ hồn nhiên lại có những biệt tài k ai có.Nó với khuôn mặt phụng phịu,làn da trắng k tì vết ,dáng người cao ,đặc biệt hắn thích ở nó nhất là mái tóc xoắn dài bồng bênh trông đáng yêu.Hắn đang trong suy nghĩ về nó lại bị giọng nói khó chịu vang lên cắt đứt

-Ê tới chưa tôi hết kiên nhẫn rồi nha

-rồi

Hắn buông ra một chữ ngắn gọn lạnh tới tủy tủy bức mình vì sự vô ơn lạnh nhạt của hắn nó vẫn thản nhiên phanh xe lại.Tiếng phanh xe kêu rõ lớn khiến hắn có phần khó chịu

-Xong rồi coi như xong nhiệm vụ ,tôi về đây.Cẩn thận đấy

Nó cười lộ núm đồng tiền cực cute khiến hắn nhìn chẳng chớp

-Đưa điện thoại cô đây

-Làm gì ,đừng nói anh là cướp nha.Anh cướp gì của bọn lúc này mới bị đánh te tua hả.Tôi có võ đấy

Hắn chịu thua với nó ,chuyện thể mà cũng nghĩ ra đc

-Nghĩ quái gì vậy ,đưa đi

Nè

Tuy nghi ngờ tay nó vẫn đưa ,nó cũng k hiểu hành động này của mình ,có một lòng tin đầu đó

-Con này là để yêu vầu của tôi đó anh mà lạng quạng thì đo đường đây

Nó vừa nói vừa lườm hần ,

Hần bấm gì đó một tiếng chuông vang lên rồi tắt nó cũng chả hiểu cũng thôi thắc mắc nhận lấy dt từ hần phóng nhanh về nhà .Nhìn bóng nó khuất xa dần hần nở một nụ cười .Nụ cười hiếm hoi trong cuộc đời hần,đã lâu nó k còn trên môi ,từ khi người ấy ra đi.Cơn đau ủa về khi nhớ lại quá khứ đau đớn.Hần muốn xua đi những cảm xúc này bước vào nhà đi ngay đến phòng tắm rửa trôi đi những suy nghĩ.Cuộc sống của hần là thế thời gian đều ở trong những quán bar,nơi hần trút hết những tâm sự buồn bã.Vì thế thời gian ở nhà của hần rất ít ,khiến ngôi nhà to lớn này k chút ấm áp ,chỉ có cái lạnh lẽo của bức tường .Đó như một nơi tách biệt với cuộc sống bên ngoài ,với hần cuộc sống chẳng có ý nghĩa ,từng ngày từng giờ trôi qua trong lặng lẽ .k ai có thể chen vào cuộc sống của mình.Một con người lạnh lùng như hần khó ai có thể tiếp cận đc,những cô gái ai cũng chết mê mệt vì vẻ lạnh lùng lãng tử này của hần nhưng vẫn bị làm ngơ.Cũng vì thế gây nên có sự hôm nay ,mấy chị mê trai ấy ăn k đc phá cho hôi dưng luật giang hồ định xử hần thì bị nó phá đám.

Hần bước ra phòng tắm với tâm trạng thoải mái sau một ngày mệt mỏi cho cuộc đánh nhau.Chợt nhớ tới nó hần móc dt ra gọi vào số nào đó.Một cảm giác hồi hộp len lỏi trong hần.Đây là lần đầu hần gọi người khác mà phải hồi hộp k biết nói gì .Với vẻ lạnh lùng của hần những ai tiếp xúc đều phải sợ thế mà hần lại sợ một đứa con gái ,đang mong lung suy nghĩ đầu dây bên kia bắt máy với giọng ngáy ngủ .K ngờ chỉ mới tờ mờ tối nó đã lăn ra ngủ.Tuy có chút lúng túng nhưng vẻ lạnh lùng vẫn có

-Đúng là gà

Nó như nổi điên lên đang trong giấc ngủ ngàn vàng của mình mà bị phá đám lại còn bị chửi nữa,nó xua một tràn

-Tên khùng kia mi là ai dám phá giấc ngủ ngàn vàng của ta muốn chết sớm à

Bên kia cũng k vừa k những k sợ mà còn thanh thản trả lời

-Người cô cứu

Nó đang cố lục trong trí nhớ mình nhớ đến người hần nói ,sau lúc lâu khùng khiếp nó mới nhớ ra la toáng lên

-à tên băng tảng xui xẻo

-ai ? tên gì lạ vậy

-tên tôi đặt hợp với anh mà.

-CÔ.....

K để hần chửi mình nó nói ngay mục đích cuộc nói chuyện này

-Anh gọi tôi có gì k?

-Đi ăn

Một lời ngắn gọn nhưng đầy đủ nội dung khiến nó như lóe sáng khi nhắc tới ăn.chuyện gì chứ ăn mà rủ nó k thừa dù đang bận gì cũng có thể chạy tới nơi có thức ăn mà thưởng thức.giờ nghe hần nói như trúng xào huyết nó réo lên như nhặt đc vàng

-Ăn hả đc đc chứ,ở đâu mấy giờ ,ăn kem đi.

Hần cũng phải bật cười trước thái độ trẻ con của nó

-mấy giờ tùy cô nói đi nói địa chỉ nhà qua tôi rước

-6h đi tại hẻm x đường y

Cuộc đối thoại cũng kết thúc hần như chạm phải dây thần kinh cười .cứ cười suốt đến lúc nhớ ra việc cần làm lại trở lại vẻ lạnh của mình,Hắn gọi cho ai đó chỉ trong một nốt nhạc người kia đã bắt máy cứ như sợ hần phải chờ dù 1s

-Câu chủ có gì cần dặn ạ

- điều tra cho tôi chủ nhân sdt này 0188xxxxxxx,nhanh

-Vâng

người ấy như sợ hần lễ phép trả lời dù lớn tuổi hơn rất nhiều cũng thấy quyền hạn của hần lớn nhỉ.

K gian tĩnh lặng của đêm hòa cùng ánh trăng len lõi qua từng khуг cửa 2 căn phòng .Nơi hần và nó chìm sâu vào giấc ngủ , 2 con người khác biệt hai hoàn cảnh gia đình khác nhau nhưng ở họ như có sợi dây nối kết luôn hướng tới nhau

2. Chương 2: Cuộc Hẹn Đầu Tiên

Đến giờ hẹn hần đã đập ngay con hẻm nhà nó ,đối với hần việc đúng giờ là tập tính hần có đc. gọi cho nó lại là một giọng ngáy ngủ ,cảm thấy có chút bức mình

-Cô quên có hẹn với tôi à,ngủ như heo vậy trời ,thôi k ăn gì hết

-khoan tôi đâu có quên đợi tôi 5' xuống tới liền ,đừng về nha

Giờ trong đầu nó chỉ là những ly kem mát lạnh cảm dỗ ,nó phóng nhanh như sóc đến bên phòng tắm VSCN cực nhanh (k biết sạch k nữa),lại một lần nữa nó phải phóng xuống kéo hần về là mất ăn.thấy nó rối rít như con nít hần cũng k nhịn cười đc.Nó với dáng vẻ trẻ con hôm nay nó mặt quần bò ngang đùi lộ rõ cặp chân trắng nõn cùng áo pull ,tóc thì đc vuốt 1 bên xoắn vài lọn toát lên sự năng động dễ thương khiến hần ngó người đôi chút nhìn nó chăm chăm

-nè anh làm gì nhìn tôi thấy sợ vậy

-đi

Hần trở lại vẻ lạnh lùng hằng ngày chờ nó đi đến điểm hẹn.Họ tới quán kem nổi tiếng của thành phố YELLOW CREAM.Đúng như tên gọi tất cả mọi thứ trong quán đều là màu vàng từ đồ dùng ,đồng phục đến cả kem cũng là vàng,đó cũng là màu nó thích.Nó hí hửng chạy nhảy như con nít thấy kẹo hần cũng phải cười trước tính tình này .

-Nè sao anh biết tôi thích màu vàng mà tới đây .Anh điều tra tôi à

-Thứ nhất tôi k phải tên nè ,tôi tên Hoàng Thanh Phong,thứ 2 trùng hợp tôi k rãnh điều tra cô

Hần kí vào đầu nó cái rõ đau rồi bước vào trong với phong cách cool boy đầy lãng tử .Nó như thấy mình quá chênh lệch với người con trai trước mặt tủi thân chỉ biết cúi đầu lò mò theo sau k quên xoa cái đầu bị kí oan của mình.

Nó và hần vừa bước vào như thu hút mọi ánh nhìn ,cũng do cái mã đẹp trai của chàng trai .Một số cô gái nhìn hần với ánh mắt đờ đẫn tình mong sao chàng để ý đến.Còn một số người lại nói ” con nhỏ đó k hợp với anh hotboy đó chút nào” ,những lời bàn tán xôn xao cả tiệm.Nó và hần chẳng màng đến mấy lời đó bước đến bên cái bàn trống gần cửa sổ.giờ trong đầu nó chỉ toàn là những ly kem ngon mát nghĩ thôi đã thèm,nhón nháo lên như trẻ con .Hần giờ cứ tưởng mình dẫn con đi ăn chứ k phải là một cô gái ,hết nói nổi cô gái này ,cứ nhìn nó đến khi anh phục vụ ra tới

-anh chị dùng gì ạ?

Anh phục vụ hỏi ân cần nhưng ánh mắt anh cứ nhìn nó chăm chăm .Như ở nó anh thấy một nét đẹp hồn nhiên dễ thương khác hẳn những người con gái khác.Anh chỉ lo nhìn người con gái mình có cảm tình k để ý một ánh mắt sắc lạnh nhìn anh.Ánh mắt đó k ai khác là hần ,một cảm giác khó chịu khi có một ai nhìn nó trước mặt mình, làm giọng lầy thầy menu cho nó

-Cô chọn đi

-anh mời mà tôi phải chọn thôi.anh cho em 11 ly kem mỗi ly 5 viên nha anh,có gì một lát em gọi thêm

Nó vừa hí hửng gọi món kem mà mình thích k để ý tất cả mọi người trong quán đều đồng hóa một hình tượng mắt mở to miệng há hốc nhìn nó kinh ngạc ,trong đó có hấn

-Đúng là gà lai heo ăn ngủ nhiều hơn người bình thường

-Gì hả ? sao anh cứ so sánh tôi với con vật vậy hả ? anh có tin tôi gọi thêm cho anh phá sản k? biết điều chút đi

Sau một lúc tranh cãi cùng hấn ,phục vụ cũng đã đem kem ra ,nó nhanh chóng bỏ qua cuộc cãi vã chộp ngay ly kem ăn thật ngon.Hấn nhìn nó ăn k khỏi ngạc nhiên ,có thể so sánh nó cùng mấy ăn kem đó chứ ,ăn nhanh cấp kì lại k một chút gì ngán ngẫm cả.Nhìn nó ăn ai nghĩ là con gái cơ chứ,Người ta 1 ly thôi đã ngán tận cổ còn nó cả 10,hấn thậm thán phục tài ăn uống của cô gái này .Chỉ trong chốc lát 10 ly kem đã dc nó xử sạch .hấn trên nó

-Đúng là heo

-tôi còn ăn dc nữa đây ,tại trễ rồi phải về .Sao anh k ăn đi?

-K thích .

Hấn biện hộ cho hành động của mình ,cứ lo nhìn nó mà quên mất ăn phần mình. Lại một nguồn tà khí ở đâu rất gần xông vào mũi, hấn như quen với việc này k cần suy nghĩ đã biết là nó. Ngược nhìn đã thấy bộ mặt phụng làm ra đáng con nít.

- Anh k ăn tôi ăn cho .bỏ phí lắm!!!!

Nó như chờ sẵn câu này chộp ngay ly kem nhưng lại bị bàn tay ai kia giữ.

- thôi mà ..anh phong đẹp zai ,anh k ăn thì tôi ăn ,bỏ phí lắm!!!

Nó với vẻ mặt cún con đáng yêu khiến ai đó có chút xiêu lòng.

-Đc ! Nhưng có điều kiện.

-gì

Nó tức điên lên tưởng đâu dụ dỗ hấn dc với vẻ mặt này,ai dè.

Hấn nghiệm lúc lâu buông một câu khiến nó suýt té ghế

-chưa nghĩ ra !

-anh...

- ăn k?

Hấn vừa nói vừa đưa ly kem quanh trước mặt nó chọc tức,khiến ai kia khổ sở

-ăn,hứ!

Cả tiệm phải cười khở sức ăn khùng khiếp của nó. Chỉ trong chốc lát nó đã xử xong ly kem cuối cùng ,hấn chỉ biết lắc đầu với cô gái này.

Họ ra về khi đã xử xong cả đồng kem.

Trên đường về k hiểu sao hấn cứ cười suốt ,khiến nó có chút nghi ngờ.

-nè ,anh bị gì vậy? Có cần tôi đưa anh về BHT nhà anh k?

-tôi k phải tên nè ? BHT là gì nhà tôi k có tên đó?

-haha anh tên bằng tảng xấu xa .muốn biết BHT là gì à.?

-ừ

-là Biên Hòa Trại đó ,tôi nhớ anh là trưởng phòng ở đó mà?

Nó cười ngả nghiêng khiến hắn tức giận

-anh lo chạy xe đi BMW đó k phải xe đạp đâu mà lạng quàng.

Hắn ngừng xe định dọa nó ai ngờ, xe thắng gấp khiến nó ngã nhào vào người mình.hai con người hai trái tim lỗi nhịp.môi họ hòa là một ,k đúng hơn là nó cắn môi hắn ,một dòng máu đỏ chảy khiến nó hoàn hồn

-a...khăn giấy nà

Từ lúc môi chạm môi hai người k một câu nói,họ với những dòng suy nghĩ khác nhau,k hẹn cùng nhau đổ mặt. Đến nhà nó , k một lời giữa hai người ,họ đứng yên lặng, có khi muỗi đậu quanh người cũng k hay. Không khí im lặng không ai dám lên tiếng bởi sự ngượng ngùng của mình. Hắn cắt đứt sự im lặng này bằng câu ngớ ngẩn chưa từng có

- ngủ ngon

-ừ

nó đang phiêu du ở thế giới nào đó ậm ừ cho qua chuyện bước vào nhà.nhìn nó thần thờ đi như người mất hồn hắn cười thích thú, khiến người đi đường cũng tiếc nuối hồng nhan mà bị khùng.biết mình quá lỗ hắn phóng xe đi .trên đường về hắn cười k đếm xuể , nghĩ mình đã tìm được mục tiêu sống.hắn lạnh lùng xen lẫn vui vẻ gọi cho ai đó

-Đã điều tra đc chưa??

Như lần trước người đó bắt máy rất nhanh.như ngạc nhiên lần đầu thấy cậu chủ mình vui như thế bác Huỳnh đơ vài giây,như chưa tiếp ứng đc sự thay đổi này.

-Có nghe tôi nói k.?

Hắn hỏi 1 lần nữa ,khi chưa nhận câu trả lời mình cần.

- Dạ, tôi đã điều tra được chủ nhân sdt đó là một cô gái tên Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc 17 tuổi , là con của một thương gia khá giả, 2 năm trước sư phụ cô ấy vì một tai nạn qua đời, gia đình cô ta di cư sang Mỹ ,hiện cô ấy sống 1 mình ở Việt nam.

Bác Huỳnh hoàn hồn trả lời kết quả điều tra của mình.

- tốt lắm ngay giờ hãy đăng ký học tại trường đó ,ngay lớp cô ấy cho tôi.

-dạ

Vừa kết thúc cuộc đối thoại bác Huỳnh đã đi làm việc của mình

3. Chương 3: Bất Ngờ

Ngôi nhà như bật tung lên vì sự cuống cuống của nó,do tính ham ngủ giờ phải thức học Nó phóng nhanh như bay cứu vớt tình hình đã trễ học 10' của mình.Lần này tiêu rồi tiết đầu lại là tiết hóa bà cô la sát đó lại k ư gì mình giờ lại đi trễ thế nào cũng đưa mình xuống 18 tầng địa ngục cho coi.Những suy nghĩ tương lai sẽ xảy ra hiện dần trong đầu.Nghĩ đến thân phận mình sắp chết lại nhớ đến tên băng tảng xui xẻo gây ra vụ trễ học này thì lửa đầu có sẵn trong nó bùng phát .Nó tức điên lên vừa chạy vừa chửi rủa

-Tên băng tảng xấu xa tôi thù cho anh ra đường xe xém hôn, ăn thì mắc nghẹn ,ngủ thì sập giường .Đừng để tôi gặp lại anh nếu k tôi cho anh chết/.

Nó k biết giờ hắn cũng đang ách xì nhảy mũi liên tục k rõ nguyên do trông vô cùng cực khổ

-Có ai chửi mình hay gì thì phải-Hắn

Còn nó với tài phi xe của mình chỉ trong 5' đã đáp ngay ở trường lại phải tiếp tục phi trên đôi chân của mình tới phòng học. Thật khổ thân.

Tại phòng 11a

Lớp học giờ đây như có lực lạ khiến cả lớp nháo nhào lên. Chủ nhân của lực lạ đó k ai khác là tên hotboy Hoàng Thanh Phong nguyên nhân cũng do cái vẻ đẹp chết người của hắn ,với vẻ nghiêng thành đổ nước của mình hắn làm tất cả nữ sinh trong lớp reo hò âm ỉ ,lớp học ồn ào k sao tả đc. Hắn có phần khó chịu sự làm quá của hs trong lớp nhưng vẫn lạnh lùng nhìn quanh lớp tìm kiếm bóng hình ai đó mà k thấy. Cảm thấy thất vọng.

-em tìm chỗ ngồi đi phong.

Bà cô dịu dàng nói ,nếu k là cô giáo,ắc hẳn cũng reo hò như học sinh của mình rồi nhưng phải kiềm chế giữ thể diện trước cậu học trò đẹp trai này. Hắn k màng lời nói đó lạnh nhạt xuống bàn cuối lớp tọa lạc yên vị mà lòng thầm mong nó xuất hiện .Hắn đang trong sự buồn bã khó chịu thì nó biến hình đến với bộ mặt đầy mồ hôi nhễ nhại Do chạy lúc nãy.nó cũng quen với việc này nhưng do đang mặc áo dài -bộ đồng phục nó ghét nhất nên bất tiện ,nóng trong người.Bà cô nhìn nó chằm chằm giờ mới lên tiếng:

-Em biết giờ là mấy giờ k?

Nó tự biết thân phận mình sẽ bị xử trong chốc lát do bà này có ưa gì một đứa học giờ môn bả dạy đâu/.

-Dạ thưa cô xe em hư chứ nào em muốn đi trễ ạ

Dù tức giận nó vẫn lễ phép trả lời,lời nói có phần châm chọc.Hắn thì ngồi ở dưới cười thích thú .Nụ cười khiến cả lớp phải chết ngất ngược nhìn kể cả bà cô hám trai này.Có lẽ thấy nụ cười đó lòng từ bi của bà cô nổi dậy tha cho nó con đường sống chẳng

-Em về chỗ đi ,lần này cô tha k có lần sau đâu

Nó mừng rỡ vì mình thoát nạn mà k khỏi ngạc nhiên

-Sao hôm nay bà này tốt dễ sợ vậy ta chắc ăn trúng,,.Nãy giờ nó chưa rõ nguyên nhân tốt bụng của bà la sát , lại thấy tất cả ánh mắt đều hướng về bàn mình ngự trị

-Bộ có gì ở đó hả trời ?

Nó hỏi thầm trong bụng nhìn theo hướng những con mắt say sưa ngắm gì ở bàn mình.Đạp vào mắt nó hình ảnh tên băng tảng xui xẻo-hung thủ gây ra việc trễ học này.

-ĐC lắm nợ cũ nợ mới bà sẽ xử nhà ngươi.

Nó nhanh bước đến bàn cuối nơi hắn đang ngự trị.

-Đây tên băng tảng xấu xa ,sao anh ngồi chỗ tôi ,k muốn chết thì đi ngay nhanh và lập tức .

Nó nói bằng giọng như chị đại ,vô cùng hung dữ ,k để ý xung quanh mình là những ánh mắt xẹt lửa ,tò mò giận dữ k biết quan hệ giữa nó với hotboy lớp như thế nào lại nói giọng hống hách cùng chàng ,.

-Muốn chết à ,đây là chỗ của tôi, tôi có quyền

-Anh.....

Hắn nói đồng dạ khiến nó cơn tức lên đỉnh điểm k biết sẽ làm gì giành lại lãnh thổ của mình.Thì như cứu tinh cho hòa bình thế giới con bạn thân nó lên tiếng.

-Mày k yên phận ngồi xuống ,muốn bị đánh tập đoàn à.

Những lời đó như giúp nó để ý xung quanh ,nhìn quanh lớp thì đã bị bao vây bởi những con mắt đầy ác ý ,đáng sợ nhất vẫn là bà la sát nhìn nó k hiểu lý do,không khí căng thẳng tột cùng khiến nó khẽ rùng mình ,biết thân biết phận ngồi xuống.Nó cảm nhận đc nụ cười đắc ý của tên kẻ bên k khỏi tức điên lên ,muốn nổ tung cho tên đó chết quách đi, nhưng k đc cố kìm chế suy nghĩ kế hoạch gì đó trả thù hắn ,cũng cười đầy gian ác .Nụ cười đó khiến hắn có chút lo lắng cho thân thể ngọc ngà của mình ,khẽ rùng mình .Ai chứ nó thì có thể làm những gì người khác k dám.

K khi tiết học k còn bình thường nữa mà chuyển sang giờ ngắm trai thì phải .Các nữ sinh kể cả bà la sát nhìn hần chăm chú ,k khi lớp học như cuộc chiến mắt ,nó thấy khó chịu bèn lên tiếng .

-Hôm nay là ngày ngắm trai thì phải?

Nó nói vu vơ lại có tác dụng ,mọi người ai về việc này ,bà cô cũng ngưng dạy tiếp ,còn các nữ sinh quay về tư thế học k quên để lại cho nó ánh mắt hình viên đạn .Hần cũng chẳng để ý đến mấy việc đó thanh thản như k có gì

Sau 45' nó phải nói vu vơ k biết bao nhiêu câu tiết học mới trở lại như cũ,giờ mệt mỏi đã qua lúc này là thời tính sổ con nợ.Hần thấy tà khí ở đâu nặng quá ngược nhìn nó thì đã hiểu nguồn gốc chỉ biết ngồi chịu trận

-Này sao anh lại xuất hiện ở đây ? tại anh mà tôi bị biết bao người liếc xéo trở thành cá biệt ,còn gây ra vụ trể học hôm nay nữa ,anh đúng là đồ băng tảng xui xẻo mà

Nó làm một tràn khiến hần ngờ người chẳng hiểu

-Nói tào lao gì vậy? K phải tại cô ham ngủ mới trể học à ở đó mà đổ lỗi cho người khác .Cô đúng là họ Đồ tên Thừa mà

-Anhtại cái bản mặt khó ưa hôm qua của anh làm tôi k ngủ đc-Á chết mình mới nói gì vậy trời

Biết mình nói hớ nó bùm miệng lại mặt đỏ bừng lên xấu hổ

-Nhớ tôi à? thích tôi thì nói tôi cho tấm hình ngắm mỗi đêm .

Hần cười chọc ghẹo .Mặt nó đỏ như gấc xấu hổ quá k biết nói gì bỏ đi một mạch để lại hần cười thích thú có gì đó hạnh phúc khó tả .Trái ngược với hần nó như rơi từ hỏa diệm sơn người nóng 1000 độ ,bực vì tính cho tên đáng ghét đó một bài học ai ngờ cái miệng hại cái thân .Lửa đâu trong người sôi sùng sục ,nó muốn tìm nơi trút bỏ,bước nhanh ra sân vườn trường nơi yên tĩnh nhất chốn ồn ào này .

K gian tĩnh lặng ,có thể nghe rõ tiếng thở của nó hòa cùng tiếng côn trùng riu rít kêu,. Nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Có lẽ nó đang mơ đến một thứ gì đó khuôn mặt lộ vẻ u buồn. Hình ảnh anh -người nó rất yêu từ 2 năm trước bỗng chốc hiện về trong mơ. Như hiện về quá khứ, cái ngày anh và nó chia tay. Cũng bởi do định kiến sai của giới thượng lưu đã để lại trong nó bao đau khổ uất ức phải chịu. Nó gặp anh trong hoàn cảnh trở trêu có thể nói nó yêu anh từ cái nhìn đầu tiên. Nó lang thang trên những con đường của phố phường mỹ, phố về đêm đầy những ánh đèn lập loè ,những con người nổi bật với vẻ đẹp sức sống của họ. Cũng chính lúc này nó gặp anh nơi phồn hoa này. Anh với tay đầy máu nhưng mắt vẫn sắc bén không chút sợ hãi đánh trả bọn người áo đen kia, nhìn anh lúc này có vẻ đẹp gì đó hút hồn mái tóc ũ rượi ướt đầm vì mồ hôi thấm đượm càng tôn vẻ đẹp hoàn mỹ của mình. Nhưng đẹp nhất ở anh vẫn là đôi mắt. Ánh mắt chứa đầy sự lạnh lùng sát khí nhưng có tia ấm áp gì đó. Nó như chìm sâu trong vẻ đẹp của anh không biết nguy hiểm đang cận kề. Không hiểu bọn người áo đen đó nghĩ gì vùng dao chém nó có lẽ tưởng là đồng bọn của anh chăng? Khổ thân nó mê trai giờ phải khổ. Nếu là thường ngày việc này đối với nó dễ như trở bàn tay nhưng giờ nó đang ở nơi đâu của thế giới không nhận thức được vấn đề đang xảy ra. Chỉ còn một chút nữa thôi con dao sắc lạnh định vị ở lưng mình thấy một vòng tay ấm áp ôm chặt, che chở ,đỡ lấy nhát dao ấy. Nó như bừng tỉnh sau cơn mơ đã thấy anh khụy xuống đường. Chẳng suy nghĩ đá tên kia không còn đường sống mà hốt hoảng bỏ chạy . Chỉ trong chốc lát xe cấp cứu đã đến., nhìn vết thương anh máu chảy không ngừng ,lòng nó nhưng ai bóp chặt, một cảm giác đau đớn, lo lắng len lỏi trong người. Anh lúc này thật hiền k còn đáng sợ như vừa rồi. Nét mặt khôi ngô của anh nó chỉ muốn hôn lên gương mặt ấy ,bờ môi đang dần lên tím nhạt. Mông lung trong mộng tưởng nhưng nó sốt cả ruột sợ anh có chuyện gì. Nói ra những lời ngốc nghếch

-anh cố gắng lên. Tôi chỉ mới gặp anh một lần , tôi muốn gặp anh nhiều lần nữa cơ, tôi không cho anh chết

Nó không biết mình đang nói Nhảm gì với anh nhưng những lời ấy từ trái tim lồi nhịp thốt lên. Có lẽ sự chân thành của nó vượt qua rào cản thế giới , anh trong hôn mê nhưng đâu đó vẫn nghe có người bảo anh cố gắng vượt qua nguy hiểm. Lời nói thật ngốc nghếch nhưng lại ấm áp chứa đầy sự quan tâm. Từ trước đến nay anh chưa từng nhận được sự quan tâm này từ ai kể cả ba mẹ mình, thấy lòng mình ấm áp quyết tâm vượt qua nguy hiểm chỉ để gặp người con gái nói những lời ngô nghê đó.

Sau một giờ cấp cứu anh đã qua cơn nguy hiểm được đưa vào phòng hồi sức. Nó thầm vui cho lời ước của mình thành hiện thực , thở phào nhẹ nhõm cũng không quên mua giúp anh một hộp cháo.

Trời cũng tờ mờ sáng. Căn phòng đầy những ánh nắng len lỏi qua khung cửa, chiếu rọi vào gương mặt tuấn tú của người con trai đang say trong giấc ngủ. Tiếng chim ríu rít ngoài kia nghe thật êm tai. Cảm vật làm dịu lòng người. Anh trong giấc ngủ say cũng phải thức giấc không phải do tiếng chim hót ngoài kia mà là tiếng ngáy ngủ của ai đó ran cả phòng. Đôi mi anh từ từ động đậy., hình ảnh đầu tiên anh thấy là người con gái với mái tóc xoăn buộc một bên ,gương mặt với hai má phúng ,làn da trắng ngọc. Điều anh không ngờ cô ta lại là chủ nhân tiếng ngáy ngủ rân trời kia. Thế mà còn nằm trên bụng mình nữa chứ!. Anh như muốn đá cô ta tay ra khỏi người mình nhưng chột nghĩ

- chả lẽ cô ấy là người cứu mình? Người nói những lời ngốc nghếch

Anh tin vào tài IQ suy đoán của mình chắc chắn đúng, càng thú vị trước người con gái ,đang chăm chú nhìn nó với vẻ mặt ngây ngô nhất có thể thì con người kia cũng tỉnh giấc, chột bắt gặp ánh mắt đó ,khuôn mặt đó nó muốn ngất đi trước vẻ đẹp này. Nhưng không biết tư thế chết ngất của mình càng làm ai đó đau hơn.

-Cô đang ngược đãi người bệnh đó.

Giọng lạnh lùng vang lên cắt đứt suy nghĩ mơ mộng của nó.

- xin lỗi.

- anh tỉnh rồi à ?đói không ?ăn gì không? Tôi có mua cháo cho anh này.

Nó bối rối nói một hơi như sợ hấn ăn thịt.

- cô đang ngược đãi người bệnh lần 2 đấy.

Tuy khó chịu trước những câu hỏi của nó nhưng anh cảm thấy vui thầm trong bụng vì có người quan tâm mình như vậy.

- tôi muốn ăn.

-ừ ,nè.

Nó đưa hộp cháo cho anh, chột nhớ mình chưa về nhà từ hôm qua, hốt hoảng bỏ về ,không quên để lại lời dặn dò .

- tôi phải về rồi thuốc ở trên bàn ,anh ăn xong nhớ uống thuốc nghe. tạm biệt!.

Nó vừa nói xong đã phóng về một mạch để lại anh ngó người trước những lời quan tâm đó.

- đúng là một cô gái thú vị.

Anh khẽ cười như tìm được nguồn sống mới.

Sau lần gặp ở bệnh viện anh điều tra được nơi nó ở và học .nó và anh gặp nhiều lần hơn. Cùng nhau trải qua những cuộc hẹn vui vẻ. Từ đó họ bắt đầu yêu nhau thật hạnh phúc. Tình cảm giữa họ là sự chân thật. Những cuộc đời không để ai hạnh phúc lâu, nó và anh phải chia tay vì người ba của anh nghiêm cấm. lời nói của ông nó nhớ rất rõ.

- tôi mong cô tránh xa con trai tôi cô và nó không cùng một thế giới , cô quen nó cũng vì tiền đúng không? , cô muốn bao nhiêu cứ viết vào chỉ cần cô rời khỏi con trai tôi.

Những lời nói đó từng lời từng lời như đang xét từng miếng thịt , bóp thật chặt tim nó khi cơn đau ủa về. Nó cố giữ vẻ lạnh lùng nhất có thể.

- tôi sẽ rời xa anh ấy còn tiền tôi không cần, nếu thích ông cứ làm từ thiện.

Nó bước đi thật nhanh để che giấu sự giằng xé trong lòng ,tim giờ rất đau, nước mắt từ đâu cũng rơi xuống hai gò má. Nó chỉ biết chạy thật nhanh để quên những hình ảnh của anh trong nó, muốn xóa bỏ anh ra khỏi cuộc đời mình nhưng không thể.nó vấp ngã chân cũng rì máu nhưng đã không còn cảm giác nữa.Tim nó giờ chiếm hết cảm giác đau của cơ thể nó chỉ là một người con gái bắt phải quên đi người mình yêu thật quá khó chăng?. Nó chỉ biết khóc và khóc cho vơi đi nỗi đau nào. Sao nỗi đau này nó quyết định cất hình

anh anh vào quá khứ không nhớ nữa. Vào ngày sinh nhật anh ,nó buông lời chia tay cùng vở kịch phản bội ,tình tứ với người con trai khác. Có lẽ anh hận nó, coi thường nó. Nhưng sao bức màn đó là một người con gái cô đơn tuyệt vọng chỉ biết thầm khóc không để anh thấy.nhìn anh đau khổ mà lòng nó tan nát từng mảnh vỡ. Nó Không còn sức để đứng vững ngã quỵ xuống mà khóc. Nó Không muốn gây bất hòa giữa anh và ba . Chỉ còn cách nó phải ra đi. Nó Quyết định về quê hương của mình để quên đi anh bỏ lại quá khứ đau đớn- việt nam là nơi không có anh là nơi nó bắt đầu cuộc sống mới.

Trở về với hiện tại nó ngủ dưới gốc cây trải qua một giấc mơ thật dài đau khổ có hạnh phúc có. Khuôn mặt đầy ưu phiền ,hai hàng nước ăm rơi xuống gò má. Nó đâu biết lúc này có một người ngồi cạnh mình nhìn say đắm mà không khỏi đau lòng, lau nhanh giọt nước mắt đỏ lòng muốn bảo vệ người con gái này thật mãnh liệt.

-anh sẽ che chở em.

Nó như nghe thấy, cảm nhận được bàn tay ai đó thật ấm áp, lâu rồi nó không có cảm giác này từ khi chia tay anh. Nó như hi vọng điều gì đó.hi vọng mình mở mắt ra sẽ thấy bóng hình người xưa. Nhưng hi vọng nhiều chỉ là thất vọng khung cảnh vẫn vắng lặng không một bóng người.

- chắc mình nhớ anh quá nhiều .

nó tự an ủi cho nỗi thất vọng này bước vào lớp học. Một không khí vừa quen thuộc vừa lạ lẫm ở lớp . Mọi người với những nét mặt giống nhau điều nhẩn nhó coi.điều này với nó đã là bình thường, vì tới tiết luyện nói văn. Cả lớp ai cũng sợ tiết văn đầy khô khan cùng bà cô khó khăn.nhưng lạ ở đây gương mặt hần nhẩn nhó như khi đột. Cậm cụi làm gì đó, nó tò mò chọc ghẹo..

-anh làm gì đó?.

-chép văn.

-sao phải chép?

-kệ tôi.

Nó giờ đã hiểu hần là một tay giá văn.

- lần này có trò vui để xem rồi.

Như tìm được kế hoạch hoàn hảo chọc ghẹo hần ,nó cười gian xảo

-Hãy đợi đi bà sẽ cho người biết tay,haha.

-bị khùng à ,heo lai gà.

-nhìn ,nhìn ,nhìn đi ,rồi người sẽ trả giá.

Giờ phút thiêng liêng cũng đến . Đối với mọi người đây là tiết cực hình nhất nó lại thích thú ,miệng luôn tươi cười,, hiện giờ nó như lạc vào chuồng khỉ, bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

-cô ơi! Cô mời bạn phong luyện nói đi cô.bạn ấy là học sinh mới ,coi như quà cho lớp ạ!.

Nó nói một cách đầy thuyết phục cả lớp ai cũng đồng ý,một phần có người chết thay, một phần muốn xem tài năng của hotboy lớp mình.reo hò tán thành khiến hần cũng ngỡ người đàn ông ngậm hận bước lên bục k quên để lại cho nó cái nhìn xẹt lửa.-cô hay lắm biết tay tôi. Nó giờ cười thích thú lè lưỡi chọc hần. Em hãy viết một đoạn văn đi phong đề tự do.

- nhà tôi có nuôi một con chó, nó rất đẹp và dễ thương ,nó có đôi tai to và lông xù. ...

Giọng cười của nó ran cả lớp, bởi bất ngờ tài văn chương của hần như trẻ tiểu học làm văn,buồn cười thật, nó cười mà không để ý các nữ sinh trong lớp nhìn mình bằng ánh mắt đầy sát khí như muốn nghênh chiến, đáng sợ nhất vẫn là ánh mắt lạnh băng của hần

-À há! Sao nhìn dữ vậy? Sự thật thường mất lòng mà!.,

Không thể nào nhịn cười đc ,trước tài năng văn chương của hần, lại bất ngờ một người đẹp trai như hần mà văn chương như trẻ con.hần giờ mặt đỏ bừng lên muốn bóp chết kẻ ngốc đang cười nhạo mình nhưng không làm được gì đang ngồi chịu đựng cay đắng.

Tiết học nghiêm ngặt cũng kết thúc , vừa dứt tiếng trống trường đã có cuộc rượt đuổi giữa nó và hần.

- nguyên hoàng bảo ngọc cô đứng lại cho tôi, cô dám làm thế với tôi à, chết đi.

hần vừa hét vừa rượt theo nó.

- tôi đâu có ngu đứng lại cho anh xử. Anh không phải đối thủ chạy của tôi đâu bye bye.

Nó cười thích thú đầy tự tin mình là kẻ chiến thắng phóng nhanh về nhà. Hần cũng không bắt ngờ vì tài năng chạy của nó nhưng không khỏi tức điên người lên.có nghĩ kế hoạch gì đó, ánh sáng loé lên, chất xám đc hoạt động ..- heo lai gà cô sẽ biết tay tôi.thời tàn của cô đến rồi. Hần cười gian xảo k kém phần đẹp giai .Hài lòng với kế hoạch của mình.

Ngày hôm sau tại trường vvk.

Một ngày đẹp trời ánh nắng len lỏi qua từng kẽ lá,chiếu rọi vào những gương mặt tuần tú, nhưng nổi bật nhất vẫn là hần với vẻ lãng tử vui vẻ bước vào trường,bao con mắt ngắm nhìn.trái ngược lại ,nó với vẻ mặt hậm hực khó chịu. Hai con người hai tâm trạng khác nhau họ luôn hướng về nhau không phải là tình cảm thân thiện gì mà là sự đối đầu nhau. Hần như sắp đặt sẵn kế hoạch của mình ,nó cứ loay hoay những bài tập khó oái oăm mà lòng bất an. Tiết học cực hình nhất đối với nó cũng bắt đầu. Mở màn là phần trả bài ,nó cũng đoán được là ai ,từ khi bà cô bước Vào nháy mắt với hần, nó biết cuộc đời mình sẽ thảm như thế nào rồi . Đúng như suy nghĩ giọng lãnh lút của bà la sát vang lên 4 chữ nó không muốn nghe tí nào.

- nguyên hoàng bảo ngọc.

- trời ơi có thấu cho con, sao cho con gặp tên băng tảng ác ôn này vậy? Đúng là làm ơn mắc oán mà.

nó vừa chửi thề vừa đi đến nơi mình sắp xử phạt bằng hình thức trả bài. Nếu là lý thuyết thì dễ nhưng đây toàn là bài tập khổ thân nó rồi đùng ngay ổ dốt đặc. Nó bước lại bảng -công cụ hành hình của bà cô,nó viết viết gì đó Rồi xóa, việc ấy cứ lặp đi lặp lại đến khi xem đc tờ giấy mình những bài tập hôm qua .kế hoạch bỗng loé sáng trong đầu. để dưới chân mình ngồi quỳ xuống dùng tà Áo dài che mắt thiên hạ. Như thành công nó chép được một bài nhanh như chớp k để ý ai kia ở cuối lớp nhìn mình đã ngộ ra vấn đề ,xuất chiêu lần 2.

-có người gian lận.

Một đòn đánh đột ngột nó k tiếp ứng đc,đứng hình tại chỗ đến khi bà cô lên tiếng.

-ngọc em đứng lên đi qua đây cho tôi.

Nó như từ từ truyền thông tin nhưng đã muộn, biết làm sao nữa đành phải đi. Nó cũng không quên lê theo miếng thần chú của mình, chân cứ lê trên sàn đến trước bà cô trong sự ngỡ ngàng của hần, khi không lật tẩy đc nó. Nhìn một lúc như hần lại tìm ra.

-ở dưới chân.

lại một chiêu nữa của hần xuất ra,lần này nó k cứu giãn đc nữa rồi, đành buông xuôi theo số phận.

- ngọc mau đỡ chân lên.

Nó làm theo lời bà la sát như muốn nhận Sự khoan hồng cuối cùng, cũng k quên là liếc xéo tên xấu xa kia như lời thách đấu. Nó nhận lấy trứng vịt to đùng cùng bộ mặt tức giận của bà la sát. Nó lê bộ mặt khó coi về, vừa định vị ở ghế đã nghe được tiếng cười gian ác của mình tên kẻ bèn.

- đáng đời.

-anh đc lắm! Đợi đi.

nó vừa nói trong cơn tức vừa ngắt tên ác ôn đó bầm giập như trái chuối thúi cho hả giận. Tuy đã trả thù đc nhưng không toàn thân trong tiết học đó.hết bị ngắt đến đá đạp chân,thân thể đầy những vết thương. Tuy bầm giập nhưng nhìn nó với vẻ mặt tức giận khiến hấn vui.nhân cơ hội chọc ghẹo nó bằng điều kiện cũ.

- heo lai gà cô còn thiếu tôi 1 điều kiện.

-điều kiện gì?.

- cô thiếu nợ ngta k nhớ ,chắc ngkhac thiếu cô nhớ mãi hả?.

-tất nhiên.

Nó trả lời bình thản khiến hấn tức muốn điên lên.

- tôi cho cô một phút nhớ lại nếu không hậu quả khó lường đấy.

Nhìn nét mặt đầy gian xảo của hấn nó có chút lo sợ. Cũng từ tiết hóa hôm nay nó nhận ra uy quyền của hấn lớn như thế nào, đành ngồi nghiêm lại quá khứ.

- Tôi nhớ rồi,anh muốn tôi làm gì.miệng nói nhớ mà đầu nó trống rỗng.

-tốt ,đi chơi.

-đi đâu ?có ăn không?.

Nó mừng rỡ lại có dịp ăn chơi.

- công viên giải trí.

-ok.

-ngày mai giờ cũ.

hấn nói xong, bước nhanh ra cổng, nơi chiếc xe BMW sang trọng đang đợi ai đó.một Người phụ nữ đứng tuổi bước xuống xe. Như ngưỡng mộ vẻ đẹp của bà ấy nó nhìn chăm chú.

-bà ấy thật đẹp.

Dù đứng tuổi nhưng da bà k một nếp nhăn, k chai sạm như những phụ nữ khác.làn da trắng hồng cùng với gương mặt khả ái vô cùng đẹp, thoáng nhìn cũng biết bà là dân thượng lưu sang trọng ,gu thời trang rất thẩm mỹ từng chút.Một bộ gíp xanh ôm sát người, đôi giày cao gót đen càng làm tôn lên đôi bàn chân trắng nõn . Có thể nói trên người bà đầy những đồ hiệu toát lên vẻ giàu sang nhưng lạnh lùng vô cảm hiện rõ trên gương mặt.nhìn Người đã đoán được địa chỉ,nghĩ chắc đây là mẹ tên băng tảng xấu xa, mẹ con lạnh như nhau.đúng như dự đoán bà ấy bước đến hấn, một bầu không khí ảm đạm tăng thẳng. Cảnh tượng nó thấy k phải cảnh mẹ con ôm nhau tha thiết .Hay nói những lời ngọt ngào. Không ! Nó chỉ thấy họ như hai kẻ thù bốn mắt nhìn nhau đầy thù hận. Chưa bao giờ nó thấy hấn như thế khác lạ hoàn toàn. Giữa họ là không khí xa vời không một chút tình thân. Nó thấy lạ ,tính tò mò lôi kéo đến nơi gần hơn nghe rõ cuộc đối thoại.

-Bà đến đây làm gì.

- mẹ đến thăm con trai mình không được sao.

- đến thăm !Tức cười. Nếu bà coi tôi là con trai thì bao nhiêu năm qua bà đã không bỏ tôi sống cô độc trong ngôi nhà đáng sợ kia, có khi ** 5 còn đáng là mẹ tôi hơn bà.

- con... Mẹ nghe nói con vì một cô bé mới đến đây đúng không?.

- tôi cấm bà không được động vào cô ấy.

- mẹ chỉ muốn biết người khiến con trai mẹ thay đổi thôi...

-Bà Thử hại cô ấy xem ,bà phải trả giá đắt.

Hấn nói với giọng thách thức,đúng là mẹ nào con nấy chả ai nhường ai.

-Tất nhiên đc với một điều kiện con phải đi theo mẹ dự buổi mừng thọ của ông ngoại.

- tôi không đi người đó không phải ông tôi ,là kẻ thù khiến ba tôi chết trong uất nghẹn.

Một tiếng chất vang lên,nó như khó hiểu trước hành động của người phụ nữ này . Một cái tát mạnh dạn rơi đúng vào má hấn.

-Tao không cho phép nói ông ngoại mày như thế.đc !thế thì mày nhận xác con bé đi

- bà dám.

-Nếu không tên con cứ thử đi con trai à!.

Như nghĩ đến an nguy của nó, hấn đành lên xe cùng bà . Nó nghe hết cuộc đối thoại như cảm nhận được cuộc sống của hấn, một cuộc sống buồn tẻ .Có lẽ từ bé hấn đã xa cách tình thương của cha mẹ .Nó muốn trao chút hơi ấm tình thân cho hấn ,có thể lột bỏ vỏ bọc lạnh lùng đó. Suy nghĩ về hấn cứ quanh quẩn nó tới nhà.

Có thể nói giữa nó và hấn như một vòng tròn định mệnh ,dù họ ở 2 thế giới hay ở xa tận cùng trái đất ,họ vẫn hướng tới nhau,một tình cảm đặc biệt..”

4. Chương 4: Cuộc Hẹn Thứ Hai

Ngày chủ nhật - ngày tuyệt vời như ông mặt trời ,ngày thiên đường với nó,là ngày nó chìm trong giấc ngủ say k còn gặp những bài học oái ăm nữa .giờ nó đang mơ đến một thế giới nào đó k màng sự đời,kể cả khi mặt trời ló khỏi ngọn tre tỏa ra những ánh nắng chói chang ,mọi người ai nấy đều tấp nập với công việc của mình .Riêng nó công việc bây giờ của mình là ngủ và ngủ ,đang trong giấc ngủ say bài hát WRECKING BALL từ đt vang lên phá tan giấc mơ ngàn vàng .Theo tập tính nó lò mò cầm dt

-ừm ...ừm

Tiếng nói hòa cùng tiếng nhựa của nó khiến ai kia tức giận

-Heo lai gà ,cô còn ngủ à,lại quên hẹn hả??/

-À đâu có ! tôi xuống liền

Nó như bừng tỉnh phóng đi VSCN ,rồi lại phóng xuống hấn.Nó với hình tượng trẻ con hằng ngày : áo pull,quần bò ,tóc xoăn buộc một bên cùng cái nơ màu vàng trên đầu.Nhưng hôm nay lại có điều đặc biệt với nó .Hình ảnh hấn thật đẹp khiến nó ngớ người .Hấn với quần jean bó sát đầy những cái gọi là dây xích thật phong cách ,cùng với đôi giày thể thao trắng .Hôm nay hấn mặc áo pull đặc biệt ở đây là kiểu áo đó hết áo nó như thể áo cặp.Vừa ngạc nhiên với hình tượng quá phong cách của hấn vừa kinh ngạc khi thấy chiếc áo mình đang mặc lại trên người hấn với chiếc áo khác y nhau,nhiều cảm xúc xen lẫn trong người.

-Ê heo lai gà sao đứng như trời trồng vậy

-Hử

-Sao cô mặc áo giống tôi ,muốn làm bạn gái tôi à?

-anh bị điên à,anh mặc giống tôi thì có,áo này...

k để nó nói hết hấn đã ngắt ngang

-Áo của con trai

-thì ừ...thôi đi

Hấn cười nghiêng ngả khi lần đầu nó bí trong cuộc cãi vã với mình ,vô tâm k biết chạm đến nỗi khùng của ai kia.

-Anh còn cười tôi cho anh thanh đá viên bây giờ,đồ băng tảng xấu xa

Hấn chỉ biết cười khổ trước con heo lai gà ngốc nghếch này ,lái xe đến điểm hẹn

Công viên giải trí - nơi đầy những trò chơi tập trung nhiều trẻ con ,tình nhân,những quả bóng bay đủ màu cùng vòng xoay to lớn thêm những chú gấu lớn dễ thương hoan nghênh quý khách càng hấp dẫn bọn trẻ và một người lạnh chanh như nó .Lần này nó hứng khởi hơn lần trước ,chỉ mới đứng ngoài công viên thôi đã há hốc la tuyệt hảo hức chạy vào Nhưng lại bị cản vì không có vé, đành đợi tên đáng ghét kia quay lại đi cùng. Lần đầu tiên nó phải trông ngóng hân thể này. Hân đồ xe vừa quay lại đã thấy nó ngóng trông mình như chú cún con dễ thương vô cùng. Trong lòng có chút hạnh phúc ,chọc ghẹo nó.

- cún con !đợi anh có lâu không!.kaka .

- muốn chết hả? anh đi mua vé nhanh đi.

Nó há mồm quên cả hân ví mình là gì ,giờ trong đầu nó chỉ là những trò chơi bên trong,thể nên hân đi toàn thân .

- tại sao tôi phải mua !Đây là cô nợ tôi mà.

- Anh ...đúng là xấu xa.

- mau đi mua đi !nhanh lên!.

Nó tức xì khói hậm hực đi đến phòng vé, nếu không phải vì ở trong vui đến thế nó đã bỏ về mất xác rồi.

Sau một lúc lâu chen lấn cùng bao đứa con gái ở phòng bán vé, Nó với đầu tóc bù xù bước ra.Cũng bởi vẻ coolboy của hân thu hút mấy cô nàng làm phòng vé bội thu. Nó phải bị đè tới đè lui ,khổ mãi mới có được 2 vé.nhìn hình tượng gio của nó như từ bụi cây nào ra,hân không nhin cười được,chọc ghẹo.

- Cô từ ổ gà chui ra à?

- anh còn nói nếu không phải tại anh tôi đâu ra nông nổi này.

Nó nói trong cơn tức ,đi vòng quanh ngắm nhìn hân từ đầu tới chân, đưa ra lời phán xét.

- Ổ anh có gì đẹp đâu,sao mấy cô gái mê mệt đến nỗi náo loạn phòng vé người khác nhỉ?chắc họ bị lé ?.

- cô muốn chết à.

Hân vừa nói vừa khoát cổ nó lôi đi, k ngờ hành động ấy khiến tất cả cô gái hiện diện trong và ngoài công viên nhìn ganh tị, xì xào vô đối.

Nó và hân để ngoài tai những lời ấy, hứng khởi bước vào nơi thiên đường trò chơi này. Một cô bé nhí nhảnh chạy nhảy với bao trò chơi .Môi cô luôn nở nụ cười tuyệt đối, một nụ cười hạnh phúc.Đầu quanh đó ta lại thấy cậu bé lạnh lùng kia khẽ cười trước tính cách nhí nhố của cô. Nụ cười anh thật ấm áp khác hân vẻ bề ngoài. Hân và nó tốn biết bao công sức, thử tài đủ loại trò ,nhưng hấp dẫn nó nhất vẫn là trò bắn súng. Đặc biệt ở đây là phần quà chiến thắng -một con gấu bông gà con ú ù trong thật dễ thương

-ui!con gấu bông đó đẹp quá.

-xấu quá.

-anh mù hả?.

- Giống cô đẩy heo lai gà,vừa gà vừa ú như heo.

-Anh.

nó tự nhủ mình phải kiềm chế.

-giành lấy cho tôi đi.

- không thích.

-Tại anh không biết bắn súng nên kiềm chế chứ gì?haha.

-Cô...nhìn đi.

Hân đi trong cơn tức cầm ngay khẩu súng bắn liên 3 phát trúng ngay 3trái banh nỉ trước bao sự thán phục của nhiều người. Nó cũng ngờ người trước tài thiện xạ của hân.

-Anh ấy đẹp lại giỏi nữa.

-Chuẩn k cần chỉnh.

-Tuyệt cú mèo.

Biết bao lời khen đến nó phác ngôn lại là câu vừa khen vừa chê.

- đúng là quý.

K biết hẳn đến lúc nào, trên tay cầm con gấu phần thưởng tình cờ nghe câu khen độc địa của nó cơn nóng lại tràn về.

- nhớ là cô nói thế đấy ?con gấu này ...bỏ.

- thôi cho tôi đi.

- không.

-Đi mà anh phong dễ thương! anh phong tài giỏi!

-k.

- chứ anh muốn sao mới cho tôi.

-k.

- tôi dùng vũ lực đừng trách.

Nó vừa nói đá đấm liên hoàn khiến hẳn đau điếng ôm bụng, quên cả chiến lợi phẩm đã bị cướp.

- cô là tiểu nhân.

-plè...anh tiểu nhân trước.

- cô đứng lại cho tôi.

-k đó! Plè.

Họ lại rượt đuổi nhau. một người vui vẻ một người đau đớn ôm bụng. thật buồn cười. cuộc rượt đuổi cứ kéo dài vài trăm giây , đến khi nó tịnh tọa nơi vòng xoay nghỉ ngơi với dáng vẻ thảnh thơi đợi hẳn. Đúng là tuyển thủ ,nó chạy đến cả 15' mới thấy hẳn lò mò tới với vẻ mặt khó coi.

- con heo lai gà kia người sẽ chết.

-haha lên đây nà.

-cô...

Hắn dùng hết sức bình sinh có được phóng tới đa đến nó.có lẽ chạy quá nhanh tốc độ k điều khiển được ngã nhào vào chiếc hộp nơi nó ngồi

-haha, anh có cần quý xin tôi tha thứ như vậy không ? Tội nghiệp.

-Chết tiệt.

Hắn có lẽ nổi khùng lên ,nắm chặt tay nó áp sát thành cửa kiếng khiến con người kia có chút lo sợ.

- anh...anh định làm gì?.

- cô đoán đi.

Lời nói xen lẫn nụ cười gian ác của hắn cùng hành động từ từ áp sát người vào nó khiến ai kia lo sợ nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

- anh dám...tôi cho anh làm thái giám !

Kể kia đúng là không biết trời cao đất dày bỏ ngoài tai mấy lời hăm dọa, tiếp tục làm những hành động sai trái. Có lẽ định mệnh đã cứu vớt đời hắn, khi nó chuẩn bị thể thủ chiếc vòng xoay từ từ quay, những chiếc hộp chuyển động. mất cân bằng- họ chao đảo mỗi người ngã 1 nơi.

-anh có sao không?

.-k.đang ở đâu thế?.(do tức giận, chạy nhanh ,hắn k biết mình lên vòng xoay khi nào)

-Vòng xoay.

- cái gì?.

hắn hét lớn

- Anh làm j la dữ thế? bình thường mà?.

-tôi...

Hắn nhận thức được vấn đề cũng đã muộn. Nỗi sợ năm nào ùa về. Mặt hắn giờ mồ hôi nhễ nhại đầy lo lắng.Từng kí ức quá khứ hiện rõ.

Lúc nhỏ do thiếu tình thương của cha ,sự chăm sóc của mẹ, cuộc sống đối với hắn chỉ là buồn tẻ, cô đơn cùng những thú vui giàu sang bởi mẹ sắp đặt.Có lẽ sự cô đơn khiến hắn trở nên lạnh lùng từ nhỏ.điều duy nhất hắn cần là tình thân tình thương,hắn chỉ muốn làm cậu bé bình thường muốn được ba mẹ đưa đi chơi những khu giải trí. Được những lời khen từ mẹ khi điểm cao ,muốn được cùng cha vui vẻ chơi cờ,dù là ước mơ đơn giản nhưng hắn không thể có đc. Kể cả ngày sinh nhật của cậu cũng chỉ là một người một bánh kem cô đơn tuyệt vọng.

-Cậu chủ sinh nhật vui vẻ.

** 5 ân cần.

tại sao mẹ con không về cùng chúc mừng sinh nhật con?huhu.

Cậu bé òa khóc không phải nhõng nhẽo mà là sự buồn bã cô đơn của 1 đứa bé.

- Bà chủ bận công việc ! Cậu chủ đừng buồn!

-con k tin!con k tin.

Tiếng khóc cùng tiếng hét của cậu vang cả nhà. Lời nói mang đầy sự buồn tủi .cậu chạy thật nhanh ra ngoài. Cậu cũng không biết mình sẽ đi đâu nhưng cứ chạy chạy, nước mắt và mồ hôi ướt đầm gương mặt. Hình ảnh bé nhỏ mệt dần lang thang trên con phố đông .Nhìn dòng người với nụ cười của những chú bé vui vẻ hạnh phúc bên bố mẹ mình, càng làm cậu tủi buồn.Cứ khóc cứ lang thang không biết đi vào công viên lúc nào. Có lẽ giấc mơ đã đưa cậu đến. Muốn cậu đc 1 lần là chính mình, là con người bình thường vui vẻ không lạnh lùng, vô cảm. Đặt vào mắt cậu những quả bóng bay đầy màu sắc, món kem 7 màu trong thật ngon ,đặc biệt cậu thích nhất vẫn là chiếc vòng xoay này ,có lẽ nó là thứ thực hiện ước mơ khám phá mọi thứ.cậu bước nhanh đến vòng xoay lên 1 chiếc hộp. Lần đầu tiên hắn thấy nơi mình ngồi thật ấm áp, êm ả,tuy nó không sang trọng như chiếc sofa ở nhà. Đang thích thú với cảm giác lạ lẫm này, hình ảnh hắn chú ý nhất là cô bé trạc tuổi cùng bộ đồ y hệt cậu.hình ảnh cô bé dễ thương, tinh nghịch với mái tóc xoắn bồng bênh.

-Mẹ con muốn đi vòng xoay.

-Đợi vòng sau nha con gái.

-k , con muốn bây giờ.

Bé gái khóc la toán lên người mẹ cũng phải khổ sở ,chả biết dỗ dành con thế nào. Thế mà cô bé tinh nghịch có chịu yên,cô chạy nhanh khỏi vòng tay mẹ ,bước nhanh đến một chiếc hộp nào đó cho thỏa lòng.

Có lẽ định mệnh cho họ gặp nhau. Chiếc hộp cô chọn lại là nơi hắn ngồi.Ngồi người trước cô gái 10 tuổi này ,chưa kịp đuổi vòng xoay đã quay, đành ngồi cùng cô bé kì lạ này.

Từ nhỏ hấn đã lạnh lùng nhưng điều đó không là gì với bé gái đó. Cô tinh nghịch bắt chuyện cùng cậu, dù không nhận được câu trả lời nào. Nó vẫn cứ nói cứ làm trò khiến kẻ lạnh lùng kia cũng phải cười. Đây là nụ cười đầu tiên trong đời cậu ,do cuộc sống không mang lại niềm vui cho cậu, chỉ là những nỗi cô đơn và niềm đau .Thế mà cậu bé ấy lại cười trước pha trò của cô bé này.

- cậu ăn không ?

Hấn móc ra viên kẹo cho nó

.- cảm ơn cậu cười thật đẹp.

Cũng nhờ sự pha trò đó khiến hai đứa bé gần nhau hơn. Cậu bé lạnh lùng ngày nào giờ vui vẻ nói chuyện cùng cô bé tinh nghịch. Cuộc trò chuyện của chúng kéo dài vô tận không biết ngừng nghỉ. Bất chợt sự cố xảy ra chiếc hộp nơi họ ngồi đứng yên,vòng xoay đứng yên .

Tiếng hét của những đứa bé trên vòng xoay cùng với sự lo lắng của bậc phụ huynh làm k khí ồn ào hỗn loạn, càng khiến mấy đứa bé hoảng sợ hơn. Nơi hai đứa bé mấy phút trước còn vui vẻ giờ cũng hoảng sợ khóc toản lên. Cả hai không hẹn nhau cùng ôm chặt nhau bật khóc.tiếng khóc mếu máo hòa cùng giọng nói bé gái.

- cậu đừng sợ nữa chúng ta sẽ không sao đâu.

-Cậu còn nói không phải cậu đang sợ sao?.

- tớ không sao tớ không khóc nữa cậu cũng vậy đi.

Hai đứa bé mếu máo trò chuyện nhau một lúc cũng ngừng khóc ,bớt hoảng ngồi ôm nhau chờ cứu.

Sao một giờ đồng hồ vòng xoay hoạt động được lại, khắp công viên là tiếng reo hò vui mừng của mọi người.Trên vòng xoay cũng là tiếng hét vui mừng của bọn trẻ. 2 đứa bé giờ cũng k còn sợ, chia vui cùng nhau bằng trò con nít. Tất cả đứa bé ùa về ba mẹ mình khóc nức nở.

- mẹ.

- con không sao chứ?.

- con không sao nhờ bạn ấy bảo vệ con

.Nó vừa đc xuống đã chạy lại mẹ mình nói tơ mơ nhiều chuyện. Hấn thấy cũng vui lây.

- chào con, cha mẹ con đâu.

-con đi một mình. Giờ con phải về. Chào cô.

- nhà con gần đây k? Để cô đưa con về

.-Cảm ơn cô.

Cả hai đứa trẻ vui mừng lại đc ở cạnh nhau thêm một chút nữa.Bọn nó vui vẻ đùa giỡn nhau trên xe quền cả đến nơi lúc nào k hay.

- tới rồi! Tạm biệt con nhé con trai.

- chào cô ,cảm ơn cô.

Cậu bé đành ngậm ngùi bước xuống xe không quên tạm biệt người bạn mới quen của mình.

- tạm biệt cậu! Nếu rảnh tới nhà mình chơi.

-Nhất định rồi tạm biệt cậu.mà nè cậu đẹp zai lắm ,tớ về đây.

- bé ngọc nhà ta đổ mặt kia. Con vào nhà đi cô về đây.

Hấn đang nhớ lại quá khứ bi kịch của mình bị nó cắt ngang.

- anh bị gì vậy?

- không có gì.

- nhìn kìa lại do anh đó.

Hắn nhìn quanh khi nghe nó nói cũng hiểu ra nơi hắn ngồi vòng xoay đầy những cô gái chen chúc nhau dành chỗ cũng vì mình, chỉ biết cười qua loa che giấu nỗi sợ hãi.

Vòng xoay cũng bắt đầu quay từ từ đưa những con người lên không trung. Trung tâm của vòng xoay không phải là tâm vòng tròn mà là cái hộp nơi hắn và nó đang ngồi. Tất cả Con mắt ấy đều hướng về đó với cùng mục đích ngắm trai.họ đều ngưỡng mộ vẻ đẹp của người con trai ganh tị với đứa con gái bên cạnh, tất cả ánh nhìn đều tập trung về hắn và nó. Tuy cảm nhận được cái nhìn lơ lửng đó ,hắn và nó không hện cùng nhau không để ý. Nó thì vô tư ngắm cảnh thành phố, hắn chỉ nhắm mắt cầu mong đừng có gì xảy ra cùng nỗi sợ hãi của mình. Nhìn về mặt này của hắn nó có chút thú vị chọc ghẹo.

-anh sợ à?

-k.

-sạo quá! Sợ toát mồ hôi luôn!hihi anh sợ độ cao à?

-Tôi...à ừ.

- anh mà cũng biết sợ à.

-tôi cũng là người mà.

-ừ tôi tưởng anh toàn diện chứ?.

Nó vừa trò chuyện vừa pha trò cho hắn quên đi nỗi sợ. Hắn cũng phải cười trước những trò vui của nó quên đi nỗi sợ của mình. Chợt hình ảnh nó bây giờ rất giống với cô bé lúc trước hắn từng gặp lúc nhỏ, như có cảm giác gì đó điều hắn nghĩ là đúng chẳng.

Đang mong lung hồi tưởng về quá khứ ,chiếc vòng xoay ngừng lại, do trục trục về điện ở bộ phận điều khiển bị kích lại một lần nữa xảy ra. Hắn hoang mang lo sợ. Máy cô gái cùng cảnh ngộ cũng la hét sợ hãi mong sao chàng trai chú ý. Không khí như nghẹt thở, chiếc vòng xoay nghiêng về một phía. Cả công viên nín thở im lặng chờ đợi một kỳ tích giúp những con người đó ,không khí trùng lặng hẳn đi. Giữa cái chết và sự sống cách nhau trong gang tấc ,2 con người tĩnh lặng, từng hơi thở nhẹ ,không một hành động. Phần hắn có lẽ nỗi sợ quá lớn ,thần chết k phải thứ hắn quan tâm mà chính là độ cao chết người đó. Chỉ biết nhắm mắt lại ngồi phịch xuống mồ hôi nhễ nhại. Nó Nhìn Nét mặt sợ hãi đó 1 cảm giác muốn bảo vệ hắn càng hiện rõ. Một vòng tay ấm áp vòng qua eo,những lời nói động viên đầy hơi ấm của lò sưởi, xua đi nỗi sợ trong hắn.

- anh đừng sợ chúng ta sẽ không sao đâu.

Lời nói ấy 7 năm trước hắn đã nghe từ một cô bé nghịch ngợm giờ lại một lần nữa hắn đc nghe từ cô gái lạnh chanh trước mặt. Đó có phải là sự trùng hợp hay cùng một người. Dù là ai hắn vẫn cảm thấy bình yên như 7 năm trước cũng tại vòng xoay này, bé gái nói những lời ấm áp với hắn

Nỗi sợ như bị đánh lùi bởi sự ấm áp vô bờ của nó . hắn không còn biết sợ là gì ,chỉ biết nó- người con gái đem lại hơi ấm lúc hắn cần nhất. Vòng tay cả 2 cứ chặt.

Thật không may tình cảnh nhốn nháo vừa rồi khiến vòng xoay nghiêng về phía nó và hắn. Chiếc hộp nơi họ ngồi chao đảo, cộng xích chắc chắn giờ đây dần lỏng lẻo như muốn tiếp đất giữa không trung. Nỗi sợ của hai người bên trong đã không còn chỉ còn nỗi tuyệt vọng cho số phận kết thúc sớm đến thế. Không khi nào như lúc này họ bị nỗi tuyệt vọng đánh bại hoàn toàn. Giữa họ chỉ là sự trống trải tiếc nuối.Nó- tiếc nuối biết bao điều tốt đẹp chưa đc tận hưởng,chưa thưởng thức được hương vị tình yêu. Hình ảnh giờ trong đầu nó là hắn, một tình cảm đầu đó chớm nở.hắn- một tình yêu vừa phát hiện trong hoạn nạn, không muốn từ bỏ cuộc sống .họ không hện cùng nhau lên tiếng.

- nếu tôi còn sống.

cả hai đồng thanh.

- tôi sẽ cho anh/ cô một bất ngờ.

Lại là tiếng nói hòa hợp giữa 2 người.

Họ gượng cười lần đầu tiên cùng một ý nghĩ ,một lời nói.

- vậy chúng ta phải sống trả nợ cho nhau.

-ừ.

Hắn không thể tưởng tượng một ngày mai không còn có nó trong cuộc sống của mình, có lẽ sẽ buồn tẻ, lạnh nhạt vô cùng. Hơi ấm hiện giờ nhờ là hơi ấm cuối cùng sẽ thế nào? Bao sự việc tương lai xảy ra trong suy nghĩ khiến hắn chạnh lòng. Thời gian họ hứa hẹn cũng là lúc chiếc hộp từ từ lỏng khỏi dây xích cùng với sức nặng cơ thể nó tiếp đất một cách nhanh chóng trước sự hốt hoảng của bao người.Rầm!!!! Tiếng kim loại va chạm kinh hoàng trong tiếng khóc của mọi người trước cặp trai gái hạnh phúc này. Tất cả mớ méo biến dạng ,hai con người chìm trong giấc mộng vô thức nhưng vẫn nắm chặt tay nhau. Chàng trai vẫn ôm chặt cô gái che chở cho cô.

5. Chương 5 :hiếu Lâmhành Động Vì Tình Yêu

chương 5: Hiếu lâmhành động vì tình yêu

Bệnh viện nhân nghĩa.

- hai bệnh nhân mới vào thế nào rồi.

- người con gái chỉ xơ xác ngoài da,chàng trai bị chấn thương rất nặng, theo sơ bộ cho thấy anh ta bị gãy xương sườn, xuất huyết nội.

- mau chuẩn bị phẫu thuật.

Tiếng bước chân cứ dồn dập trước phòng cấp cứu ,người đi người ra mồ hôi đầy trên trán ,có thể thấy họ đang khẩn trương cứu một mạng người.

phòng bệnh của nó.

Trong phòng dưỡng bệnh ,cô gái từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc. Cô nhìn quanh muốn tìm hình bóng ai đó nhưng không thấy. Như tìm thấy phao thông tin nó nắm tay cô y tá vừa bước vào.

- chị ơi, người cùng vào đây với em đâu rồi? anh ấy đâu rồi?

- cô bình tĩnh đi anh ấy đang được cấp cứu.

Nó không nghe được gì nữa rồi sự thật trái ngang. Nó bắt chấp mọi đau đớn trong cơ thể chạy nhanh đến phòng cấp cứu kể cả tay nó đang đau,máu rỉ từ vết kim truyền nước biển.

Ánh sáng đèn đỏ trước phòng vẫn sáng ,báo hiệu công việc cấp cứu vẫn tiếp tục .Nỗi sợ trong nó dâng trào. Nước mắt đầu đầy lại tuôn trào khoé mi cay cay.

- anh đừng có gì đó, anh còn thiếu tôi một bất ngờ mà.

Tiếng hét hòa trong tiếng nấc của cô gái trong màn đêm lạnh lẽo bệnh viện. Từng giờ từng giờ cứ trôi, sự hồi hộp của nó tăng dần ,đi đi lại lại trước phòng mặc cho tay mình rỉ máu,cơn đau chiếm dần hết cơ thể. Sự hy vọng của nó chỉ là nhìn thấy hắn bình yên. Có lẽ trời đất nghe được chăng từ trong phòng bước ra một vị bác sĩ trẻ tuổi cũng ngỡ người trước sự hoảng hốt của nó.

- bác sĩ anh ấy có sao không?có sao không?.

-Bệnh nhân đã ổn định nhưng mất máu quá nhiều, cần truyền máu nhưng máu của anh ấy hiếm, nguồn cung cấp máu của bệnh viện đang thiếu loại đó.cô nên liên hệ người thân xem ai phù hợp k?.

- nhóm máu gì bác sĩ.

- nhóm máu RH- .đặc điểm nhóm máu này là chỉ cho và nhận người cùng nhóm máu. Anh ấy lại thuộc AB- rất hiếm. Khó khăn là ở đây.

-bác sĩ ,tôi nhóm máu đó, bác sĩ lấy máu tôi truyền cho anh ấy đi.

- nhưng sức khỏe cô yếu ,có chịu nổi k?

-đc, bác sĩ.mau đi.

-vâng cô đi theo tôi.

Sự vui mừng của nó hiện rõ trên gương mặt.Thế mà sự kiệt sức đã đánh bại nó, vừa truyền máu xong cô gái đã ngất đi vì quá mệt.

Trời dần dần sáng, những ánh sáng đầu tiên trong ngày chiếu rọi mọi ngõ ngách bệnh viện. Căn phòng nơi nó nằm cũng ấm áp bởi ánh nắng sáng trong. Hàng mi cong cong khẽ động đậy ,từ từ chào một ngày mới. Nó trong cơn đau quay về trần thế ,cố nhớ lại sự việc đã xảy ra ,khẽ cười-người mình quan tâm đã không sao. Cố bước xuống đi đến phòng hấn,dù cơn đau ủa về lần nữa nhưng cố chịu nó cứ bước đến đó.

Phòng của hấn tràn ngập những cảm xúc khó tả, vừa vui vừa buồn, vừa ấm vừa lạnh. Không khí như chia 2 mảng rõ rệt nơi hai người đàn bà đứng. Đó không ai khác là Hoàng Dung- bà nội của hấn và người mẹ lạnh lùng Kim Ánh. Họ với tình cảm, sắc thái, biểu cảm trái ngược nhau. Bà Dung vui vẻ ân cần hỏi thăm cháu cưng của mình. Trái lại người mẹ này lại im lặng chỉ lên tiếng khi cần thiết.

- sao cháu lại bị thương nặng thế?

-dạ sự cố thôi.

- haha,hỏi vậy thôi bà đã điều tra rồi,con vì một cô gái đứng không?

-bà...

- con thích cô ta đúng không?

Hấn bỗng chùn xuống khó đoán ,liếc nhìn người mẹ nhẫn tâm của mình cố nói những lời giả dối.

- k ạ,con heo lai gà đó mà là người yêu con,chắc con phải chăm sóc từ sáng đến tối mất,phiền lắm.

Hấn nào có hay trước cửa phòng nó vui vẻ thế mà nghe xong câu nói ấy nổi thất vọng dâng trào, không muốn bước vào, không biết đối mặt với hấn thế nào?

Nó bước nhanh ra vườn hoa bệnh viện,ngồi im lặng nơi băng đá trong vài phút. Không hiểu tại sao khi nghe thế tim nó nhói lên từng cơn,muốn giết chết tên gốc đó, cảm giác hụt hẫng tràn về.- tên băng tảng xấu xa. Anh là đồ đáng ghét.Dám nói tôi phiền à,ai cần anh quan tâm!Đồ khùng, đồ điên. Đúng là tức chết mà. Nó hét như điên khiến ai cũng ngược nhìn lo sợ bị cắn thì tiêu. Họ chỉ lướt nhìn rồi nhanh chóng bước đi, những ngọn cỏ quanh đó cũng tiêu điều vì nó. Cơn tức cứ truyền từ người sang tay đến những ngọn cỏ đáng thương. Nó cứ bức cứ bức cho vơi cơn giận.Nó cứ thực hiện công việc nhổ cỏ của mình k để ý có người đang đứng trước mặt với dáng người quen tư bộ gíp cam,giày cam cùng đôi chân trắng nõn khiến người khác phải ngược nhìn.

-Ồ...cô là.

-Mẹ của phong.

- vâng.

- tôi không vòng vo , tôi muốn cô tránh xa con trai tôi, tôi có thể nhận thấy tình cảm của nó với cô sâu nặng thế nào,tôi không muốn cô hủy hoại tương lai của nó.

-Con...k hiểu cô đang nói gì?.

- điều kiện gì?.

- cô....

- tôi không hiểu sao con trai tôi lại thích người thấp hèn như cô! Chẳng đẹp, chẳng giàu sang, không gì đặc biệt. Tôi đã chọn cho nó ý trung nhân nên cô đừng mộng tưởng vào đc Hoàng gia.

- cháu xin lỗi! Cháu k phải hạng giàu gì, đẹp gì, nhưng cháu có trái tim chân thật, k dă dối. Trái lại nhiều người giàu sang ham quyền quý, xem tình cảm là trò sắp đặt, khinh thường kẻ dưới thì có đáng để trân trọng k ạ?

- Cô...dám..

Mặt bà Kim Ánh đằng đằng sát khí ,đỏ lên bị nóng ,từ trước tới nay chưa ai dám bình luận về bà,dám cãi ngang với bà, thế mà nó,,

- Tôi nghĩ tôi đã tìm ra điểm đặc biệt mà thấp hèn ở cô.

- cháu chẳng có gì đặc biệt mà thấp hèn cả? Cô k còn gì khác nói với cháu ,cháu xin phép đi thăm anh phong ạ,chào cô.

Nó cố giữ bình tĩnh trước con người đầy quy lực này, quay bước đi,để lại bà ta tức giận ,hồ thẹn k tranh thắng miệng lưỡi với nó.Nó bước đi bỏ lại cơn lửa giận của kẻ quyền quý .Với cô thế giới giàu sang xem kẻ dưới như cỏ rác ,cô chán ghét vô cùng . Cô cũng từng có cuộc sống giàu sang hơn bao vạn người ,thế nhưng ... giọt nước đầu đó lặng lẽ rơi dài khóe môi ,vị mặn cay đắng của quá khứ đau thương .Bảo Ngọc sải bước dài như muốn rời xa nơi tối tăm này về lại thế giới thuộc về cô.

Ngôi nhà nhỏ ở góc phố X tuy đơn sơ nhỏ hẹp nhưng luôn làm người nhìn diệu mắt với giàn hoa lý dây leo quanh mái ngói ,hòa cùng màu tím mộng mơ của hoa huỳnh .Cảnh vật đượm buồn như chủ nhân nơi đây mang nỗi buồn khó tả.

Bảo Ngọc bước vào nhà ,cô k vội bật đèn chỉ hòa mình vào màn đêm tĩnh lặng . Nơi đây với cô biết bao kỉ niệm .Quá khứ dần hiện về trong đêm lạnh lẽo.Hình ảnh người đàn bà khuôn mặt khắc khổ.Với cô lần đầu gặp bà đã sợ khếp nép bên mẹ mình , Nơi đây đầy những hình ảnh người sư phụ nghiêm nghị của cô ,với những đòn roi vang lên âm thanh chói tai

- Con mau tập lại cho ta

- Như thế mà là tập võ à,tập lại

Chát ... chát tiếng roi vung thẳng tay nhưng đầu đó vẫn có tình người sâu sắc.

Ngôi nhà chát chứa bao hình ảnh sự phụ .Những kí ức đẹp xen lẫn nỗi buồn vẫn còn khắc sâu .Nơi xinh đẹp này bỗng chốc toát lên màu trắng xóa của băng tang,với người người tấp nập cùng giàn hoa thắm viêng.Hình ảnh người sư phụ nó chỉ còn thu hẹp trong bức ảnh dc mọi người cúi viêng.Đó cũng là ngày cô mất đi người thân quan trọng trong đời ngoài anh ra.Ngày đó với bao đau đớn hòa trong nước mắt chảy dài khóe mi .lệ cứ tuôn mặc cho mắt cô sưng bông đến khi mệt lã người ngất đi....

Bảo Ngọc giật mình tỉnh giấc k biết mình thiếp đi từ lúc nào bên di hình sư phụ.Cô nhẹ nhàng lau vết nhòa ướt đầm nước mắt trên hình .Nỗi mất mát lớn nhất đời cô bao lâu vẫn k thể rời bỏ.Cơn ác mộng mỗi đêm cứ hiện về .Hình ảnh sư phụ người đầy máu tươi ,tay chân đôi lúc giãy lên đau đớn,miệng ứ máu ,và hình ảnh chiếc xe tông bà hiện rõ từng chi tiết ,cô nhớ như in hình dáng xe kể cả biển số .Nhưng tất cả là vô nghĩa ,sư phụ cô vẫn chết trong uất ức

Bảo Ngọc ghen ngào lệ rơi nhớ từng khoảnh khắc ác mộng đời mình.Cô như tự nói cùng bản thân

- Sư phụ con yếu đuối quá phải không?

-Nếu người còn sống người sẽ đánh con đúng k?

Không gian tĩnh mịch của màn đêm bao trùm nơi cô đứng nước mắt cứ lăn cứ lăn trên gương mặt nhệch nhác cảm xúc .như nỗi đau đã khắc sâu giờ rỉ máu .Bảo Ngọc k hiểu tại sao nhìn người đàn bà uy lực đó cô lại cảm hận đến thế .một điều gì đó còn giấu trong bóng tối chẳng?

Một sự thật vô hình đang ẩn giấu sau bức màn ...

Người đàn bà uy quyền Kim Ánh bí ẩn ở bà sẽ thế nào???

6. Chương 6 :tình Đầu Trở Lại

Những ngày sau cô cũng k ra khỏi nhà bởi tâm trạng k tốt,cô cũng chẳng buồn đến thăm hấn .Nó chỉ ù lì ăn rồi quán mình trong chăn nhớ về sự phụ .Cảm giác bình yên boia ngày qua khiến nó thanh thản .Nàohayhọa tới đâu .

Hấn –kể ngang ngược giờ như nổi điên khi không thấy nó đến thăm dù chỉ một lần ,Người ủ rũ k cho ai vào phòng dù là bác sĩ khám bệnh .Hấn như người vô hồn lưng lững nơi xa xăm tìm kiếm bóng hình ai đó,trong lòng bao cảm xúc khó tả “ ở vòng quay k phải đã có cảm xúc với mình sao? Tại sao lại bỏ mặc mình k quan tâm?”

- Chết tiệt ,Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc rốt cuộc cô là người như thế nào ?

Bao cảm xúc dồn nén ra nơi tay ,hấn vung mạnh chiếc gối bệnh viện k may trúng người vừa bước vào

Hấn chẳng buồn liếc nhìn ,hướng mắt qua khung cửa sổ ngắm cây bằng lăng tím rộ xen lẫn bao bông đã héo tàn lia cành ,bởi màu tím màu ảm đạm có lẽ hợp với hấn lúc này .

Cứ chăm chú nhìn cảnh vật k hay có người bên cạnh

- Ai có thể làm cậu nhóc lạnh hơn băng như em nóng thế?

Mắt chăm chú nhìn cây bằng lăng tím dịu chợt âm thanh người thanh niên vang lên ,hấn đã nhận ra ngày người bằng hữu lâu ngày k gặp lại ,quên bao ưu phiền

- Anh „...anh về khi nào vậy?

- Anh vừa về tới ,nghe em làm anh hùng cứu mỹ nhân mà nhập viện nên vào thăm.

- Ngày đại ca ,lâu ngày gặp lại muốn gây sự với tiểu đệ à?

- Haha k dám k dám

Tiếng cười nói ngập cả căn phòng ,mới phút trước ảm đạm như tang giờ rộn ràng như rước dâu

- Anh muốn biết cô gái đó như thế nào khiến Hoàng thiếu gia xả thân mình đến thế?

- Đừng nhắc cô ta nữa ? con người vong ơn đó anh biết làm gì?

- Oh thì ra mỹ nhân đắc tội đại thiếu gia à ? hiểu kì nha?

- A....n...h

- Được rồi ,k đùa nữa ,khi nào em xuất viện?

- Ngay bây giờ

- Nhanh thế

- Đại ca về tiểu đệ sao k đãi tiệc ăn mừng đc?

- Có lòng thành haha

Cuộc nói chuyện kéo dài mười phút hấn đã xuất viện về nhà.

Ngôi nhà xa hoa tráng lệ như có thêm chút ảm áp bởi hai người đàn bà chăm sóc .Bà Dung đang loay hoay trong bếp ,bà Kim Ánh dọn dẹp trên phòng hấn .chưa bao giờ hai người lại hợp ý nhau như vậy.

-Bà nội con về rồi

Tiếng hấn la lớn từ sân vườn vọng vào .Bà Dung dọn những gì cuối cùng vào bàn đón cháu cưng của mình

-cháu cưng của bà về rồi ! mau vào ăn tối này

Cả hai thanh niên trang phục giản dị nhưng toát lên vẻ đẹp mỹ hoặc .Mái tóc máu rượu đỏ của cả hai k khỏi chói mắt người nhìn .

-Ồh Thanh Phong con cũng về rồi à

(mình xin giải thích thêm ở đây là anh__ trần thanh phong ,người yêu cũ của nó ,có tên giống hần nhưng khác họ ,vừa từ mỹ về nước)

- dạ ! mới về tới ạ

- Bà con đói bụng rồi mình ăn cơm đi

- Thằng bé này thiệt tình

-Kim ánh mau xuống ăn cơm nào

- vâng

Tiếng vâng vang từ lầu hai vọng xuống khiến tim hần như k còn tin vào mình đã nghe .giọng nói thật ấm áp hiền lành k như người mẹ lạnh lùng thường ngày

- nào ăn cơm thôi ,Thanh Phong con cũng vào ăn cùng bà đi

- dạ ,đã lâu k đc ăn món bà nấu ,hôm nay ăn k no k về

- thằng bé này khéo nịnh

- bà đang khen cháu hả ? – hần

- ơ bà nói Thanh Phong mà ?

- thì cháu cungd tên Thanh Phong mà

- hazz thằng nhóc này chỉ giỏi sửa lưng bà

- dạ bà ăn cơm ,...m...mẹ ăn cơm

Khuôn mặt Kim Ánh đang trầm ngâm bỗng bừng nở rộ bởi tiếng mẹ thiêng liêng từ miệng hần thốt ra .K biết đã bao lâu bà đã k còn nghe đc tiếng gọi hạnh phúc này ,lòng vui lạ kì ,ăn cũng ngon miệng hơn .

Bàn ăn, mọi người quay quần thật ấm áp tiếng nói cười vui vẻ đã lâu đánh mất .Căn nhà bỗng chóc hạnh phúc lạ kì.

Buổi ăn kết thúc ,cả hai chàng kiếu từ về phòng ,chuẩn bị cuộc chơi của họ.Bà Dung và Kim Ánh cũng về phòng mình để người hầu dọn tàn cuộc .(bởi hai ông này mà gặp nhau trên bàn ăn là đại chiến thức ăn diễn ra)

PHÒNG HẦN

Căn phòng trang trí đơn giản chỉ vài đồ dùng cần thiết nhưng toàn là hàng đắt đỏ hiếm có ,duy chỉ bức ảnh được đặt cẩn thận trên tủ đầu giường .Chiếc giường êm ái sớm đã đc 2 chàng đặt lưng tán gẫu

- Đại ca ! chúng ta đi quẩy đi

- Chú em mới xuất viện đó

- Đại ca khéo lo .Phải mừng anh quay về chứ

- Ok ...Cạm bẫy ...GO

Cả hai lao đầu đi chuẩn bị cho cuộc chơi này

Căn nhà nơi phố X tối tăm chỉ bao trùm trong màu cam ảm đạm của chiếc đèn ngủ.Bảo Ngọc bình yên thả hồn mình trong cơn mộng mị .Nó quấn chặt chần tới bả vai mà thường thức sự ấm áp vãi vóc đem lại.Nó đang mơ về những buổi tập võ cùng sư phụ cùng những tiếng đòn roi vang lên nhưng đầy tình người.

Phải yêu anh nhiều bao nhiêu, mong chờ bao nhiêu

Thì anh mới hiểu thấu

Cớ sao anh lại vô tâm hững hờ bỏ mặc riêng em

Nếu như anh là cơn mơ mỗi ngày em mơ

em chẳng muốn thức giấc

Vì em biết em không thể quên đi một người

Em đã yêu...

Giai điệu bài “ có khi” vang lên phá tan giấc mộng của nó

- a./.....lô /....

- Ngọc mày đến Cạm Bẫy với tao đi

- Mày làm gì ở đó? Mau về đi,nơi đó phức tạp lắm

- Tao chia tay anh Thắng nên vào đây giải sầu .mày mau tới đi

- ừ,tao đến liền

tiếng nói cô gái nhựa cùng mùi rượu phảng phất càng làm nó lo âu .Tất tốc chạy đến Cạm Bẫy.

CẠM BÃY- Đúng như tên gọi nơi đây những cám dỗ, tệ nạn đều tập trung nơi đây cả .Ánh đèn xa hoa chói nhào mắt người .Những con người trụy lạc trên sàn nhảy ,những kẻ uống rượu làm cànng .Những cô gái chân đất dân quê lên sài thành lập nghiệp cũng vì hoàn cảnh bắt vào đây,nơi đây có thể ví như địa ngục trần gian nhưng là thiên đàn của kẻ ăn chơi thừa tiền.Bảo Ngọc cảm thấy sợ nơi này mồ hôi lả tiến bước đến CẠM BÃY.

Trước cổng hai chàng song phong dáng người tuấn tú ,khuôn mặt điển trai ,cùng màu tóc rượu đỏ toát lên vẻ mị hoặc khiến các cô gái phải say mê.

Song Phong bước vào Cạm Bẫy mọi chú ý đều đổ dồn về phía họ ,bởi vẻ đẹp sang trọng nơi chốn phồn hoa này khiến bao cô gái mê mẩn tới .Hắn với áo pull da quần jean phong cách cách điệu bởi những sợi xích uy quyền ,cùng với đôi giày thể thao đặc biệt đắt giá nhất châu Á .,khuôn mặt lạnh lùng vô tâm sáng ngời lạnh lẽo bởi chiếc khuy tai kim cương lấp lánh.Anh – Trần Thanh Phong với bộ âu phục trắng giày da trắng ,tất cả là hàng đắt và hiếm k thua kém kẻ bên.Nếu hắn với vẻ trẻ trung điển trai anh với vẻ quý ông thành đạt lẫm lẫm từ k kém các chàng .,Hai con người như hai ngôi sao chốn xa xỉ này .

Hai chàng bước đến quầy rượu quen thuộc ,định vị nơi đây lắc lư cùng điệu nhạc với dáng vẻ bất cần ,ai cũng kiên dè.

- hoàng thiếu gia như cũ nhé

cô gái mỉm cười mê hoặc kheo từng đường cong quyến rũ của mình gọi mời mặc cho sự lạnh lùng phớt lờ của hai chàng.

Ly rượu trong tay cả hai như hiểu ý uống cạn mừng bằng hữu trở về

- đại ca định khi nào về Mỹ ?

- anh định tìm một người rồi tính tiếp?

- tìm người ?

- ừ ,tìm một cô gái

- Ai? _ hắn vừa hỏi vừa nhìn mắt anh lộ rõ ưu sầu ,nhưng đầu đó vẫn hiện diện một tình yêu sâu thẳm

- là người yêu anh

Cuộc nói chuyện rơi vào im lặng ,bởi hắn cũng rối trong chuyện tình cảm của mình .Nghĩ đến anh .tìm người mình yêu khó khăn đến thế .còn hắn trước mặt nhưng không thể nắm giữ.Nỗi chán chường bao trùm nơi song Phong

Suy nghĩ nội tâm chợt đứt đoạn bởi cuộc đối thoại đầy dục tâm của người đàn ông .Cả hai chàng không hèn bỏ lời thị phi...

Nó vừa bước vào, ngỡ ngàng với cảnh vật nơi đây ,cũng đã định thần nhìn thấy Oanh bên cạnh gã dê xồm bị những ngón tay gã lân lê phần đùi .Như luồng điện giận dữ chạy dọc cơ thể ,nó bước nhanh đến hất tay người đàn ông đó một cách dứt khoát trước sự ngỡ ngàng của bao người

- Tránh xa bạn tôi ra !!!

Cả hai song Phong ngạc nhiên bội phần khi nghe tiếng người con gái ấy,đồng thanh thốt

- Bảo Ngọc

Tiếng gọi đồng thanh ấy khiến cả hai mơ màng bao câu hỏi trong đầu.

Nơi thị phi cũng bắt đầu ồn ào

-Con này lão - tiếng tên đàn em quát tiến đánh Bảo Ngọc

Tên dê sòm dường như hứng thú trước nó can ngăn đàn em

Nó không trang điểm chỉ với làn da trắng mộc ,toát lên vẻ giản dị khiến nhiều người muốn khám phá.Đó cũng là điểm đặc biệt ở Bảo Ngọc ,ở nó một chất gì đó tự nhiên thuần khiết và giản đơn ,không toan tính như bao người .Có lẽ đó cũng là điều song Phong quan tâm Nó .

-Cô em muốn làm anh hùng à? - gã ta lên tiếng

- Tôi muốn anh thả bạn tôi

-Được ,nếu em chiều anh.... - tay gã lân lê trên gương mặt giận dữ của Bảo Ngọc

- Uống hết ly rượu này

Bảo Ngọc thoáng chút sợ hãi.Người đơn giản cũng có thể hiểu ly rượu ấy đầy cạm bẫy .Nơi đây những kẻ giàu sang đem người ra làm trò tiêu khiển.Nó có thể đánh bại họ bằng sức mạnh ,nhưng rồi sẽ ra sao bao kẻ hiểm ác,nguy mô .Dòng suy nghĩ càng khiến nó sợ hãi ,mồ hôi ướt đầm thái dương .Màu rượu đỏ ,mùi nồng cay khiến nó muốn buồn nôn .

- Đây !

Nó uống cạn trong nỗi sợ .Màu đỏ rượu làm nó nhớ tới hân.Kẻ ngông cuồng kia luôn là cứu tinh của cô nhưng lần nàyRượu cay từ từ nhả vị trong cổ họng khô khốc ,mặt đỏ lên ,choáng váng nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng của những mảnh thủy tinh vụn vỡ sắc bén chết người

- Tôi có thể về rồi chứ

Không đợi gã trả lời nó dìu Oanh toan ra cửa đã bị đám đông chặn vay

- Anh

- anh có hứa hả ???? Sao tao không nhớ vậy tụi bây?

-Anh....

-Anh sao ?? Cô em thật quá ngây thơ ...haha..

Nó như khong còn sức lực ,tay chân mềm nhũn ,loạng choạng ngã vào lòng kẻ lạ.Miệng chỉ còn biết chữ rủa

- Đồ bỉ ổi

- Haha bây giờ là cô em không muốn đi đó ??

-Anh tha cho hai tôi đi ! Tôi xin anh

Tiếng Kim Oanh van xin khản thiết cùng tiếng khóc nức nở .Nhưng đáp trả cô chỉ là tiếng cười ngạo ngễ thẳng thắn của kẻ uy quyền

Không gian lúc này như hai mảnh rỗ rệt : khoái lạc và đau đớn .Song Phong lặng lẽ theo dõi tay nắm thành nắm lúc nào không hay.Cả hai thân thể cao lớn sải bước dài đến chốn dư luận đó ,Hắn cơn giận từ đầu bùng phát vung ngay cú đấm trời giáng cho gã dê xồm kia .Một cú đấm khiến người nhìn hoảng sợ với sức mạnh của nó ,máu từ miệng gã ta phun ra đau đớn,.Thanh Phong bên cạnh cũng ngạc nhiên ,đây là lần đầu tiên nhìn hắn tự tay đánh người ,phá bỏ lời thề năm xưa cũng vì một người con gái .Điều này càng làm anh hiểu rõ hơn Bảo Ngọc quan trọng trong tim hắn .

Suy nghĩ của anh chợt đứt đoạn bởi tiếng chửi của tên kia

- Mẹ kiếp ...thằng chó nào dám...

Miệng gã đầy máu sừng hóp lên ,cổ gồng buông lời mắng nhiệt ,toan đánh trả đã bị cú đấm giáng trời thứ hai từ Anh .Cú giáng trời vào bụng khiến gã ngã gục giận dữ

-Mẹ ...kiếp,,tụi mày là ai?

Tiếng nói uy lực của hắn vang lên cái tên quyền uy

-Hoàng Thanh Phong

Tên hắn vang danh khắp nơi ,khiến mọi người nghe xong cũng hoảng hồn.Hắn là đại thiếu gia của Hoàng gia ,con trai của tập đoàn lớn nhất nhì châu Á .Những kẻ kinh doanh ít nhiều cũng phải xem sắc mặt Hoàng gia trên đường phát triển.

Gã kia như biết mình chạm phải hang hùm , co rúm ,run sợ ,màu máu đã không còn chỉ còn là màu trắng bệch trên gương mặt .Miệng lắp bắp nhả giọng

-Hoàng,....thiếugia

-kẻ dơ bẩn như ngươi có tư cách gọi tên ta à

-Xin lỗi đại thiếu gia tôi có mắt như mù - Gã vừa nói vừa van xin

-Ngươi hãy tự đóng cửa công ty của mình đi

Tiếng nói không to nhưng uy lực vang dội ,làm lạnh cả không gian.Tên kia chỉ còn vai xin nài nỉ ,hắn như chú chó bị chủ mình thất sủng ,đá văng ngoài đường.Kẻ chủ kia bất cần chỉ muốn bấm tên đó thành trăm mảnh ,không để ý tiếng Bảo Ngọc khê rên

Anh đang nhìn nó say đắm .Hình ảnh ấy anh đã nhớ nhưng biết bao năm giờ hiện ra trước mắt.Nó vẫn như ngày nào ,má phụng phỉnh ,làn da trắng ngần ,vẫn đáng vẻ trẻ con dễ thương ngày xưa ,nụ cười ánh mắt làm tan biến sự lạnh lùng trong Anh .Nhìn cô đau đớn trong tiếng rên vô thức càng làm anh xé tâm can

-Phong ,chúng ta về nhanh đi.Bảo Ngọc không xong rồi

Vừa nghe tiếng Anh hắn mới hoảng hồn nhìn nó .Mồ hôi ướt đầm cả vầng thái dương .cả cơ thể cô mềm nhũn nóng hực dựa vào hắn như điểm tựa vững chắc .Cơn giận vơi dần, cảm giác nóng hực từ người nó truyền sang càng làm hắn lo lắng ,không kịp suy nghĩ bẻ cô nhanh đến bệnh viện

Anh lặng người nhìn hắn tất tả với nó ,như thấy hình ảnh Anh 4 năm trước khi nó bị bệnh .Anh cũng chạy biết bao con đường mua thuốc .Lúc ấy cơ thể anh như đau đớn mệt mỏi cùng nó .Cảm giác khó chịu ,bất lực nhìn nó đau đớn trong cơn bệnh .Như hắn bây giờ càng mãnh liệt lo lắng cho nó ,càng khẳng định tình cảm dành cho Bảo Ngọc

- Sắp có chiến tranh rồi đây

Một câu nói không ăn nhập khiến Kim Oanh đứng đó khó hiểu

- Mình về thôi anh

-Ừvề thôi

-A,,n,,h

-Hả

-Anh...biết chạy xe đạp không?

-hẢ ..Ừ....biết

Cô mỉm cười với vẻ lúng túng pha chút lạnh lùng của anh ...Cô bước nhanh ra cổng dẫn xe đạp của Bảo Ngọc .Cô biết chiếc xe này mà mất là cả nhà cô bay nóc với cơn thịnh nộ của nỚ ,ai chứ con đây là có thể

Anh nhìn chiếc xe mà ngỡ ngàng .Anh nhớ như in chiếc xe này 4 năm trước anh tặng nó ,cùng nó chạy trên phố Mỹ .Anh chờ cô chạy băng qua những con đường tấp nập trước sự ngưỡng mộ của bao người .Nó với nụ cười tươi tắn càng lộ vẻ đẹp tự nhiên của mình .Anh với dáng người cao khỏe lóng ngóng trên chiếc xe thấp bé.Đôi trai gái hạnh phúc nhận biết bao sự ngược nhìn của mọi người .Những ngày hạnh phúc đó ,anh vẫn khắc sâu,cứ ngỡ nó đã quên ,đã bỏ lại kỉ vật này ,lòng có chút xiêu lòng chùn bước

-Anh

Tiếng gọi của Kim Oanh đưa anh ra khỏi vòng quá khứ

-Về thôi

Phía hấn

Hắn mệt lả người bế nó đến bãi xe cách xa vời .Mồ hôi lấm tấm trên vầng thái dương càng lộ nỗi vất vả của chàng trai.Bảo Ngọc lúc này như đã thấm thuốc cô bắt đầu rên la một cách vô thức ,càng khiến hắn khó chịu,cảm giác này trước nay chưa có.Với hắn những cảnh tượng này không còn xa lạ,nhưng nhìn nó hắn lại đau đớn ,tim như bóp chặt ,máu dồn đỉnh đầu ,càng hối hả chạy đến bên xe .Hắn chỉ biết chạy thật nhanh đến bên xe ,vừa đặt Bảo Ngọc vào xe ,bàn tay nhỏ nhắn kéo anh gần nó .Nụ hôn nó dành cho hắn mãnh liệt như muốn hòa quyện,đôi tay nhỏ bé đó chiếm từng mảnh vai khiến hắn nóng bừng hắn lên .Chưa bao giờ hắn thấy Nó như thế ,một cảm giác lạ lẫm tầm thường của thuốc ,như còn ý thức hắn đẩy cô ra ,phóng nhanh đến bệnh viện

- Chết tiệtheo lai gà cô có khùng không mà đi đến mấy chỗ đó

Hắn giờ như nổi khùng chạy xe với tốc độ chết người ,tiếng còi xe in ỏi liên tục khiến mọi người đều phải nhường đường.Hắn phóng nhanh đến bệnh viện mặc sự rên la của nó.

Bệnh viện Nhân Nghĩa

-Bác sĩ mau ra đây

Tiếng hét thất thanh của hắn vang cả bệnh viện đánh thức mọi người tỉnh giấc .Dù phiền nhưng không ai dám lên tiếng trước vẻ mặt đầy sát khí của hắn .Bác sĩ y tá cũng hoảng ,đơ người trước hắn

- Mau súc ruột cho cô ấy

-nhanh lên

-vâng,,vâng

Tiếng xe giường bệnh kéo ra rít ,âm thanh vang lên chói tai hòa cùng tiếng la của người con gái

- Mau thả tôi ra

-mau thả tôi ra

- Im đi con heo lai gà ngốc nghếch này

- Bác sĩ cô ấy cắn lưỡi mất- tiếng cô y tá

Vừa nghe chưa dứt hắn đã để tay mình mặc cho nó nghiến răng cắn .Cơn đau ủa tới ,máu từ miệng nó rỉ ra ,nổi đau xác thịt không khiến nét mặt hắn bớt đi vẻ đẹp trai lãng tử của mình .Nó trong vô thức cắn thật mạnh vật đang chặn họng mình ,không quan tâm sự khổ sở của ai kia .

Một giờ đồng hồ trong cấp cứu Bảo Ngọc dần ý thức được hành động ,nhưng vẫn trong tình trạng hôn mê .Giường bệnh nó vừa được đưa vào phòng hồi sức .Hắn bỏ mặc tay mình đang rỉ máu ,đau rất cắt lòi

- Cô ấy thế nào ? - chưa bao giờ kẻ ngang tàn kia lại hiền hòa đến thế

- cô ấy đã không sao, sáng mai sẽ tỉnh

Hai chữ không sao như một liều thuốc hồi sinh trong hắn .Nụ cười rạng rỡ trên môi ,dáng người hắn nhếch nhác ,tầm lưng vững chắc ưỡt đăm mồ hôi cũng không làm vơi đi vẻ đẹp của mình .Hắn khiến các cô y tá phải ngượng ngùng ngược nhìn ,thầm ganh tị với cô gái nằm đấy

PHÒNG BỆNH

Màu trắng xóa của tường nhà ,mùi nồng của thuốc khử trùng càng làm người ta lạnh lẽo . Ánh trắng lung linh bên ngoài như trêu chọc đôi trai gái.Hiện lên trong ánh sáng yếu ớt khuôn mặt tái nhợt dần hồng hào của cô gái .Cô dường như đã lâu không được một giấc ngủ bình yên,đôi mi khẽ nhú lại .Chàng trai lặng lẽ ngồi bên ngắm nhìn khuôn mặt ấy ,hình dáng ấy một cảm giác khó tả.Bất giác tay anh chạm vào má cô ,một dòng nước ấm thấm vào tay .Có lẽ cô gặp ác mộng chăng? .Dòng nước cứ ấm cứ rơi trên những ngón tay thon dài khiến hắn đau thắt .chỉ muốn khẽ nói với nó

- Anh sẽ bảo vệ em

Làn môi gợi cảm hòa quyện cùng môi đỏ mọng - 1 nụ hôn ấm áp ,1 nụ hôn cháy bỏng làm xua tan đi cái lạnh của bệnh viện .Hai con người hai thế giới nhưng họ luôn thay đổi vì nhau .Hắn yêu nó trong vô thức .Nó đau đớn tuyệt vọng vì tình yêu và hiện tại nhén lên trong nó một sự bắt đầu ở Hắn .

Ngày Anh trở về cuộc tình tay ba này sẽ ra sao ? Nó sẽ chọn ai .Hắn là người mang cho nó hạnh phúc hiện tại hay Anh là người làm tim nó ấm áp

7. Chương 7 : Sự Trả Thù Ngọt Ngào

Anh lặng người trên chiếc xe đạp kỉ niệm Từng kí ức ủa về làm ấm lòng người ,chợt tim Phong nhói vì không còn hình bóng em phía sau,chỉ là một màn đêm vô vọng quẩn lầy.Trong anh một cảm xúc khó tả vừa yêu vừa hận.

-Bảo Ngọc .Em muốn anh phải làm sao đây ?Anh về chỉ muốn nhìn em đau khổ ..nhưng.....anh.....

Tiếng anh hét hòa cùng tiếng sóng vỗ rì rào như thì thầm cùng anh.Đôi mắt nâu trà vừa ấm áp giờ sắc bén chất chứa đầy hận thù .Ánh mắt lạnh giá khiến người nhìn cũng phải khiếp sợ

-Anh sẽ trả thù

Màn đêm của biển lấp lóa những ánh đèn thuyền cá ,xa xa ngọn hải đăng nhấp nháy làm không khí càng lạnh lẽo hơn.Duy nơi anh đứng ánh sáng cố định của chiếc điện thoại hiện rõ gương mặt lạnh lùng ấy

-Đại ca em đã điều tra rõ tên đó là thiếu gia của tập đoàn Vương thị tên Vương Mạc .Hiện tại công ty cuat hắn đang phải dựa vào nguồn đầu tư của Hoàng gia để xây dựng một công trình quy mô .Hắn được người ta biết đến chỉ dựa vào ba hắn .

- tốt ! Bắt hắn ngay - tiếng nói nhẹ nhàng mà đầy uy quyền

- dạ

Chiếc xe BMW phóng nhanh đến ngôi nhà hoang ngoại ô .Anh với dáng vẻ bất cần ,đôi mắt sắc lạnh không một cảm xúc .Một trang phục đen da từ quần áo đến găng tay làm anh toát lên vẻ mafia ai nhìn cũng phải kiêng dè .Khuôn mặt ấy lạnh lùng sát khí hơn khẩu súng bên hông ,đôi mắt màu trà xa xăm khó đoán

-Đại ca - tiếng một tên đàn em

Chàng trai bước xuống xe với vẻ thủ lĩnh ,tuy không hùng hổ mà nhẹ nhàng ,lạnh lùng

- Hắn đâu

- dạ ,bên trong- tiếng tên mặt xeo chỉ dẫn đại ca mình

Ngôi nhà hoang hiu hắt ,cũ kĩ ,phủ một màu xanh của rêu ,tiếng côn trùng riu rít kêu . Ánh sáng mập mờ bởi chiếc đèn bàn nhỏ nhoi khiến ngôi nhà như một lúc lạnh và đáng sợ hơn

Họ bước vào căn phòng kín mít với bốn bức tường nhện giăng .Nơi giữa phòng là người đàn ông bị bịt mắt ,bị trói trên ghế ,mặt đầy máu tươi như vừa bị đánh .đôi tay hằn đường như tê liệt ,da trắng bệch gân xanh nổi lên từng đợt

- Các người là ai ?

Đáp lại hắn là tiếng nói nhẹ nhàng mà đầy sát khí lãnh đạm của Anh

- Người chỉ cần biết ta sẽ giết người

-Tôi sẽ cho các người tiền ,tôi có rất nhiều tiền,chỉ cần đừng giết tôi

- Thứ ta cần là mạng nhà người

Lời nói vừa dứt nòng súng lạnh giá đã chĩa vào thái dương Vương Mạc .Hắn toát mồ hôi run cả người van nài

- xintha....chotôi

- Đại ca - tiếng mặt xeo khế vào tai Anh

- Chúng ta hãy đồ tội cho phố Y .Hòng tìm tung tích bang chủ bên ấy .Qua đây ta có thể trả thù nhà .em chắc ba tên này không để yên .và bang chủ phố Y sẽ xuất hiện

Lời nói mặt xeo vừa qua tay,tiếng súng đã nói nhảm ngay chân tay Vương Mạc .Một mùi máu tanh cùng tiếng la thất thanh của hắn.Một không gian địa ngục

- Nếu muốn trả thù ,hãy tìm bang chủ phố Y .Ta đợi người

Tiếng anh vang vọng cả phòng .Vương Mạc đau đớn không thể cử động lòng đầy căm hận

Không gian dần yên lặng chỉ còn Vương Mạc nằm chịu nỗi đau thể xác.

8. Chương 8 : Băng Tảng Gập Nạntình Yêu Chớm Nở

Trời tờ mờ sáng ,những ánh nắng đầu tiên của ngày mới nhấp nhô,tiếng chim hót líu lo làm rộn cả không khí phòng bệnh.Nó từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc .Cô như vừa mơ một cơn mê dài có buồn có vui .Nhưng quay về hiện tại ,cô thấy hắn ,kẻ cứu tinh của cô ,mỗi khi cần hắn đều đến bên như một thói quen không thể nào chối bỏ.Hắn với vẻ đẹp lạnh lùng nhưng giờ đây nó chỉ thấy một Thanh Phong hiền hòa và bình lặng .Bàn tay ai đó luôn nắm chặt nó khi ngủ ,như sợ sẽ mất đi .Nó lặng người nhìn hắn một cảm giác khó tả .một cảm giác ngại ngùng và yêu mến .Có chăng ,nó đã.....

Muốn thoát mình khỏi suy nghĩ rối bời ,nó bước nhanh bên cửa sổ ngấm nhìn cây bằng lăng tím rộ .Màu tím thủy chung ,máu tím của sự ưu tư và của nỗi niềm sâu thẳm .Cô không biết mình đang nghĩ gì ,cảm giác cứ đung đẩy cô về quá khứ có Anh .Một quá khứ cô đã từ bỏ khi hắn bước vào cuộc sống mình .Bao suy tư cứ ùa vềnó thần thờ quên cả hắn đã dậy từ lúc nào ,len lên phía sau

- Cô dậy rồi à?

- À/.....ừ...

-Đang suy nghĩ gì sao?

Hắn như đoán được phần nào suy tư của nó qua nét mặt

- Không .Sao anh biết tôi ở Cám Dỗ...

-Cô còn dám nói ,cô đúng là heo lai gà ngọc sao lại đến mấy chỗ phức tạp đó.....Lỡ xảy ra chuyện gì thì sao hả ??//

Nhìn hắn la mắng nhưng nó lại cảm giác như một lời trách yêu ,không tức giận ,hiện tại nó thật sự hạnh phúc vì sự quan tâm này ,bất giác chạy đến ôm hắn .Và một nụ hôn ,một nụ hôn hạnh phúc trên môi cả hai

- Cám ơn anh

Nụ hôn tuy không dài không lãng mạn nhưng cũng đủ khiến hấn ngỡ người phút giây .Không khí tràn ngập sự ngượng ngùng không lối thoát....Hấn lần đầu tiên cảm nhận tình cảm của nó hướng về mình.Minh chứng cho tình yêu đó là nụ hôn sao ? Nụ hôn ấy như một luồng ấm áp xua tan đi cái lạnh trong hấn và xua đi cả sự tỉnh táo của hấn .

Nó cũng ngượng ngùng không kém chỉ biết ấp úng đỏ mặt

- Tôimuốn....muốnăn cháo.....

-Anh đi mua nhé

- Ờ...- hấn giờ như hồn vía lên mây ,lơ lửng không trung chỉ còn ậm ừ trả lời

Nụ hôn ấy khiến hấn chưa thể quay về hiện tại bước đi như robot.cứ bước cứ bước không phương hướng và phải cạnh tường

-....áu.....

-Này anh không thấy đường hả?

-àxin lỗi

Hấn chỉ biết bối rối xoa đầu cười trừ bước đi ,nhưng nào hay tác dụng nụ hôn chưa phai vừa đi vài bước đã đâm phải cạnh ghế té ngã nhào chụp ếch.

- áu/.....

Nó giờ chỉ biết cười sặc sụa không tin trước mắt mình là Hoàng Thanh Phong lạnh giá ngày nào ,hiện tại hấn như kẻ ngốc lạc đường đáng yêu vô cùng .Mọi sự ngại ngùng cũng dần tan biến .Nó bước đến bên kẻ ngốc kia ,nắm tay dẫn lối ra cửa.Kẻ ngốc ấy giờ lại như bị tiêm thêm thuốc ,lưng lưng nơi đâu bởi sự ấm áp của cái nắm tay .quanh họ là sự hạnh phúc .

- Anh phải cẩn thận chứ ..mau mua nhanh về nhé ,tôi đói bụng lắm rồi

- ừđi đây

Câu nói của nó như kéo hấn về thực tại, chạy tất tốc ,nhưng vẫn không quên nắm lấy tay chặt như muốn giữ sự ấm áp lúc ban nãy.

Nó nở nụ cười thật tươi đã lâu chưa hé .Có lẽ nó đã xác định được tình cảm mình dành cho hấn .Một tình cảm nó nghĩ mình không dám bước vào đã lâu .Bao hạnh phúc bao trù nơi nó đứng không hay có người bước vào ...Vòng tay ôm nó từ phía sau,bắt chợt quay về thực tại .Nó như hết hoảng ,bởi cái mùi hương ấy ,mùi bạc hà quen thuộc xông vào mũi , Mùi của quá khứ cô không muốn nhớ đến .Bất giác cô quay đầu nhìn kẻ đó

-Bảo Ngọc

Nó không nói lên lời được nữa ,một cảm giác bất ngờ ,nghe ở cổ ,trực giác của nó không sai ,anh đã về Và đang đứng trước mặt nó .Người nó từng yêu say đắm và cũng chính anh là người khiến cô đau đớn vật bấy nay.

-Em có biết Anh tìm em bao lâu rồi không ? Sao em lại trốn Anh ?

- E...m..- Nó yếu ớt cất không thành tiếng

-Bảo Ngọc, Anh vẫn yêu em

Lời nói yêu thương này nó từng rất hạnh phúc nhưng hiện tại ,cảm giác nó chỉ là sự bất lực ,khó chịu và ghen ngào .Bất giác nó lại nghĩ đến hấn ,tại sao ? Tại sao nó nghĩ đến cảm giác hấn sẽ thế nào khi thấy Anh ? Và những lúc nguy hiểm người nó nghĩ đầu tiên là hấn ? Tại sao ? Chỉ là sự nhất thời hay là vì một thứ tình cảm mơ hồ trong nó .Bao suy nghĩ khiến nó đẩy Anh ra

- Em..... xin lỗi

Anh ngỡ người trước hành động nó,nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại bình thần kéo nó về vòng tay mình

- Anh sẽ làm em yêu anh thêm lần nữa

Hiện tại khoảng cách anh và nó chỉ vài centimet. Mỗi anh tìm mỗi nó đặt một nụ hôn sau bao ngày xa cách, nhưng chất chứa một sự thù hận khiến nó bất an. Nhưng khi bên anh tay chân nó như không còn sức lực, sự phản kháng cũng không thểỒ nó là sự bất lực

Phía hắn

Một Thanh Phong vui vẻ cầm trên tay bát cháo nóng, lòng tràn đầy hạnh phúc. Cứ ngỡ niềm hạnh phúc ấy sẽ nhân đôi nào ngờ ...Cảnh tượng trước mắt ...Nó và Anh hôn nhautim hắn như vỡ tung, một sự tổn thương dâng trào trong mìnhNỗi đau bất ngờ khiến hắn không thể nào chấp nhận chạy thật nhanh ra khỏi nơi đầy đau đớn này

Nó thấy hắn bỏ đi, lòng càng quặn thắt, vùng khỏi vòng tay Anh chạy tìm hắn

- Bảo Ngọc - tiếng anh vang cả phòng khiến nó bất động

-Có phải em yêu PHONG

- Phải. Từ lúc nào anh ấy không thể thiếu trong cuộc sống của em. Ở bên anh ấy em thật sự an toàn và hạnh phúc. Đã từ lâu em không dám đối mặt với tình yêu, nhưng nhờ có Phong em đã thật sự tìm lại cảm giác yêu thương một người...Em thật sự YêuHoàng Thanh Phong

-e.....m

Tiếng anh ngắt quãng khi nghe những lời nó nói. Anh muốn trả thù nhưng lại đau lòng khi nó bên người khác. Phải chăng anh còn yêu? Đúng

- Hiện tại và có lẽ tương lai người em yêu nhất là Hoàng Thanh Phong. hừ....em thật có duyên với người tên Phong nhỉ?.....Anh hãy quên em đi ...

Bảo Ngọc buông lời từ chối chạy tìm Hắn. Nó muốn một lần nói lên tâm sự và tình cảm của mình. Bây giờ nó đã tìm được đáp án mình cần tìm. Nó muốn hắn nghe được lời này dù có từ chối nhưng nó vẫn muốn nói

- Tên băng đảnganh đang ở đâu?

Nó tìm hắn trên mọi nẻo đường góc ngách, nhưng đáp trả tiếng gọi chỉ là sự im lặng của bầu không khí nhộn nhịp. Nó cứ chạy, chạy, dù té ngã vẫn đứng lên, dù mồ hôi nhễ nhại nhưng không làm lui quyết tâm tìm hắn

Phòng bệnh

Anh lặng người nhìn không trung, nhớ lại từng câu nói của nó " Người em yêu nhất là Hoàng Thanh Phong". Tim anh đau thắt, nó như rỉ máu, một cảm giác quen thuộc ngày nó phản bội anh bước bên người con trai khác. Sự thù hận trong anh làm mờ đi tình yêu vẫn còn lưu đọng. Anh vẫn yêu nó, không thay đổi, không bớt đi. Nhưng giờ tim nó đã không còn bên anh, nó đã yêu Phong. Bao suy nghĩ nội tâm ủa về

" reng....reng.....reng..."

- Đại ca. Tên Vương Mạc kia đang chuẩn bị xử bang chủ phố Y. đại ca mau tới đi

- Ta không muốn. Mạc chúng nó

Anh trả lời bằng giọng lạnh sắc .

Hắn giờ chỉ biết giải cơn sầu qua men rượu, uống liền mấy chai say bí tỉ. Có lẽ say sẽ giúp hắn quên đi hình ảnh đau lòng ấy nhưng Càng say càng khiến hắn nhớ, tim càng đau hơn

- Thật nực cười....Vừa hôn mình xong đã hôn thằng khác...đúng là con gái thời nay....dối trá

- Cho thêm rượu đi

- thiếu gia, Anh đã uống quá nhiều rồi, hay thôi đi

- Đừng nhiều chuyện ...đem rượu ra đây....Mau lên

-dạ...rượu....đây ...

Hắn uống trong vô thức như muốn dùng rượu làm quên đi hình bóng nó .Thật sự yêu một người đau khổ vậy sao ? Cảm giác đắng trong tình yêu là vậy sao ? Còn cảm giác ngọt đường như hắn chưa nếm được .

” RENG....RENG...RENG”

Tiếng chuông vang lên làm phá vỡ bầu không khí u ám

- cậu điện thật đúng lúc ...mau ra bar uống với tôi đi...

- P...hong... Mau tới.....hẻm X tớ bị

-Bị gì?

- HAHA ... Người là đại ca hần à ,,mau đến nhanh nhận xác hần đinhớ đi một mình ...không thì tìm vài chục tên nhặt từng bộ phận của nó...

Hắn bỏ lại cơn say chạy ngay đến điểm hẹn .Dù là đàn em nhưng với hắn tất cả cũng đã cùng nhau trải qua vào sinh ra tử ,tình cảm như anh em không bao giờ hắn bỏ mặc ,ít khi bang chủ Y ra mặt,lần này cũng là lần tái xuất .

HẸM X

Nơi góc phố tối tăm bóng đen dày đặc của đám người đang tra tấn kẻ tội .Họ đánh đập không thương tiếc ,một mùi máu tanh ,sát khí lan tỏa khiến không khí càng giá lạnh .Người thanh niên ngã quỵ không còn sức lực mặc cho họ đánh chỉ còn nửa mạng.

Hắn giờ cũng đã đến

- Thả bạn tao ra....- lời nói đầy sắc bén làm nao núng mấy tên ấy

-Ồ ...thì ra bang chủ phố Y lại là Hoàng thiếu gia à ,ngạc nhiên thật....

-Đừng sửa nữa .Mau thả bạn tao ra

- Mày....

- Để xem mày có bản lĩnh không ? Lên tụi bây

Cảnh tượng lúc này không khỏi làm người ta rung mình ,bao trùm nơi đây chỉ là mùi sát khí và chết chóc.chục người đánh một người ,nơi đây như chiến tranh loạn lạc .Hắn trong cơn say đánh trả nhưng vẫn thất thế ,bởi đối phương quá mạnh.máu tươi từ miệng hắn phún ra .Bao cú đâm vào ngực ,bụng mặt khiến hắn ngã quỵ .Chưa bao giờ hắn tê thảm để thế ,một cảm giác đau đớn ,chợt lòng lại nhớ đến nó, cảm giác bây giờ là yêu là nhớ không còn nổi oán hận trong lòng.Hắn từ lâu đã biết tình cảm của mình nhưng chưa bao giờ thổ lộ ,để giờ đây có lẽ không kịp nữa .Sự tiếc nuối dâng trào hòa cùng nỗi đau xác thịt

Nó mệt lã người quay về nhà sao bao tiếng tìm hắn .Nó thật sự muốn thấy hắn ,muốn tỏ tình cùng hắn nhưng nó chỉ thấy sự trống vắng trong tim.Bảo Ngọc buồn bã về nhà ,tâm trạng cô lúc này mơ hồ ,thất thần .Kể cả nghe tiếng ầu ơ,tiếng đá ,đám thụi thụi cũng không khiến nó bận tâm .Đến khi cái tên ấyvang...lên

-Hoàng Thanh Phong ...cậu thật thảm hại...

-Tụi mày...là ai - hắn dù trọng thương vẫn giữ vẻ lạnh lùng vốn có

Bảo Ngọc như không tin vào tai mình ,Tên của hắn, tiếng nói quen thuộc vang lên ,cô như vỡ òa cảm xúc chạy đếnCô lo sợ điều gì đó ...

- tên băng đảng ...anh đâu rồi

Mọi hoạt động dường như dừng lại tất cả con mắt nơi đây hướng về nó .Hắn nhìn nó to tròn mắt với sự ngạc nhiên và lo sợ

-Con heo lai gà ngốc này làm gì ở đây ...mau chạy đinhanh....lên

Tiếng hấn hét làm bao người hoảng sợ, riêng nó lại bình thường vẫn giữ vẻ lạnh lùng sắc bén

- Mau thả bạn tôi ra..

- Cô em muốn chết à ?

-Mau thả bạn tôi ra //..... - tiếng nó hét làm rung cả vùng trời nơi ấy khiến nhiều người hãi hùng

-Tụi bây lên đi

Lại một cuộc đánh nhau ,nhưng tình thế như lật ngược .Đám côn đồ ấy giờ như đối mặt với cơn thịnh nộ của nó.Từng thê vô được nó tung ra với sức mạnh kinh hoàng ,Nhiều tên ngã quỵ la ó vì đau đớn

Nào ngờ phía sau là sự nguy hiểm

-Bảo Ngọc

- THỤI,,.....

Tiếng côn va vào người nghe chói tai ,máu tươi từ đầu hấn chảy ướt cả áo nó .Nhuộm đỏ một vùng .Hấn dùng sức lực cuối cùng ôm lấy nó ,vòng tay ấm áp ấy cứu Bảo Ngọc thoát khỏi nguy hiểm .Nhưng nó nức nghẹn cảnh trước mắt.Hấn nhả quỵ trên vai mình máu cứ chảy mặc cho sự rào thét của nó

-Thanh Phong....anh mau tỉnh lại đimau tỉnh lại

- Mau ...maugọi xe cấp cứu....

Nó khóc nức nở như sắp mất đi một thứ quý giá .Phải ,hấn rất quan trọng với nó ,thật sự rất quan trọngNó chỉ còn biết ôm hấn không bao giờ từ bỏlòng đau hơn cả ai xé ...nước mắt nó cứ lăn dài

- đồ băng tảngem yêu anh.....anh có nghe khôngem yêu anh

- anh mau tỉnh lại cho em ...anh không thể chết

Bệnh viện Nhân Nghĩa

Tiếng còi xe cấp cứu ,tiếng gọi bác sĩ ,tiếng giường bệnh kéo rít hỗn loạn

- Thanh Phong anh phải cố lên...Thanh Phong anh nghe em nói gì khônganh phải cố lên

- Cô đứng ngoài chờ ...đi....

Đèn phòng cấp cứu bật sáng cũng là lúc nó bắt thần lo âu.Nó thật sự sợ hấn sẽ vĩnh viễn mất đi để lại nỗi đau nàynước mắt cứ tuôn „chưa bao giờ cô yếu đuối như lúc này,một cảm giác cô đơn ,lo âu khiến nó như ngộp thởCô ngồi bệt dựa vào tường khóc không thành tiếng .

-Thanh Phong ...Thanh Phong đâu....cháu tôi đâu ...- tiếng Hoàng Dung hốt hoảng

- Bà bình tĩnh..... Cậu ấy đang cấp cứu- tên đàn em

-Mẹ bình tĩnh đi Phong nó sẽ không sao đâu - Kim Ánh trấn an mẹ mình

Kim Ánh đỡ bà Dung đến ghế chờ ,tiến đến nơi nó ngồi ,sự lạnh lùng và sắc bén luôn thể hiện trên gương mặt ấy...

Bảo Ngọc thần thờ „,khóc .nức nở khi nhìn thấy bà

- Bác...

CHATTTTTTT

Tiếng tát như trời giáng vang dội cả bệnh viện ,Mặt Kim Ánh đầy phẫn nộ tát Bảo Ngọc buông lời mắng nhiết

- Cô đúng là thứ xấu xa....dám hại con trai tôi ra nông nỗi này....Bần thỉu ...Mau cút ra khỏi đây đi....Mau cút đi

Bảo Ngọc đờ người khóc không ra nước mắt ,không thể nói lên lời ,mặc sự đánh đập của bàCô chưa bao giờ khuất phục ai nhưng giờ đây cô không còn sức lực ,trong cô chỉ có hấn,chỉ có sự an nguy của Hấn .,,nỗi đau thể xác không còn là gì với cô

Anh từ khi biết tin đã chạy ngay vào bệnh viện ,cũng đã tận mắt sự việc ban nãy .Anh đau đớn nhìn nó yếu ớt chịu trận ,chưa bao giờ Anh nhìn nó mỏng manh đến thế .Bảo Ngọc mạnh mẽ ,kiên cường ngày nào đâu rồi,trước mắt anh chỉ là cô gái yếu đuối,khóc nức nở.

Lòng càng muốn bảo vệ nó hơn

- Bácdừng lại đi ...chưa tường tận sự việc „không nên trách Bảo Ngọc thế....

- Hứ...

- Bảo Ngọc em nên về đi .ở đây không tiện đâu

- Không.....em muốn đợi anh ấy.....em không thể bỏ mặt anh ấy đang đối đầu với cái chết được...Không....

Tiếng Nó khóc nghẹn lòng đau đớn,.Cảm giác Anh bây giờ là sự bảo bọc ,che chở ,tuy đau trước người mình yêu không còn yêu mình ,anh vẫn che giấu ...

- Vậy..em lại đây ngồi đi ...không sẽ mệt đó

Anh dìu nó lại hàng ghế chờ .Anh cảm nhận được sự run rẩy của đôi vai nó ,sự lạnh giá của đôi tay .Điều này càng cho thấy rõ tình yêu nó dành cho Phong ,có lẽ nó đã quên đi Anh ,một tình yêu quá khứCả người anh như chết lặng

Không khí trước đèn cấp cứu như rơi vào vực thẳm .Họ mỗi người một cách quan tâm một cách biểu hiện ,nhưng tất cả luôn hướng về hấn ,người đang phải đương đầu với thần chết.Nó như chết lặng không còn biết xung quanh chỉ nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu .Như vị cứu tinh của nhân loại ,bác sĩ bước ra đã bị tới tấp chất vấn

- Cháu tôi thế nà rồi bác sĩ?

- con tôi nó có bị làm sao không?

-Anh ấy có sao không ?

- Người nhà bình tĩnh Do mất quá nhiều máu chúng tôi cần truyền máu người nhà nào nhóm máu hãy theo tôi

- bác sĩ ,tôi cùng nhóm máu với anh ấy

Bảo Ngọc không đợi bác sĩ nói dứt đã lên tiếng hỏi thúc

- tôi đã truyền cho anh ấy một lần rồi , mau dẫn tôi đi đi bác sĩ ,nhanh đi

-ừ ,,cô theo tôi

Bảo Ngọc trong sự ngỡ ngàng của mọi người .Sự biết ơn ,sự cảm phục .và cả sự yêu thương dành cho cô.

- Thanh Phong được cứu rồi - Tiếng bà Hoàng Dung mừng rỡ

Phòng cấp cứu

Bảo Ngọc vừa được đưa vào phòng cấp cứu ,đập vào mắt nó là hình ảnh hấn với màu máu tanh .Cô nghẹn lòng chua xót

-Băng táng...anh phải sống...

Nó nắm tay hấn thật chặt ,cho dù sự hi sinh này có lớn đến đâu nó đều chấp nhận ,chỉ cần hấn vẫn sống trên cõi đời này.

Hấn trong cơn mê vô thức có biết chăng sự hi sinh này???

Sau 6 giờ đồng hồ mỗi mòn .Bác sĩ mệt mỏi bước ra

- Bác sĩ ,cháu tôi ...

- Anh ấy đã qua cơn nguy kịch

- Thanh Phong không sao rồi mẹ ơi..

- nhưng...

- nhưng gì ,bÁC SĨ

-do não bị tổn thương nênanh ấy sẽ phải sống cuộc đời thực vật ...hôn mê trong thời gian dài .Chỉ tùy vào ý chí sẽ giúp anh ấy tỉnh lại .Người nhà hãy động viên tinh thần anh ấy

-Bà ...- tiếng Anh hốt hoảng khi bà ngắt

Kim Ánh loạng choạng ngã nhào xuống ghế .sự thật như xé cả lòng mọi người ,đau đớn ,tuyệt vọng bao trùm nơi đây.

Nó mơ màng trong cơn mê ,mơ một giấc mơ về hấn .Từ trong làn sương mờ ảo ,hấn hiện ra huyền ảo ,với dáng người nhợt nhạt ,máu tươi lan từ đầu xuống chiếc áo trắng .Bảo Ngọc như tìm nguồn sáng chạy đến ôm Thanh Phong ,nó không muốn hấn biến mất trước mắt mình

-Băng tảng

- Bảo NgọcAnh yêu em

Tiếng gọi yêu thương vừa dứt cũng là lúc hấn biến mất với làn sương khói,cũng là lúc Bảo Ngọc tỉnh giấc với tiếng hét

- băng tảng

- Bảo Ngọcem không sao chứ - Anh thất thần gọi nó

- Thanh Phong sao rồi anh ? Anh ấy thế nào?

-Phong ...nó....

- Anh nói nhanh đi

- Bác sĩ nói nó phải sống cuộc sống thực vật .

Bảo Ngọc như vừa rơi xuống vực thẳm ,tay cô nắm lấy anh giờ buông lỏng không một sức lực.Nó không còn sức để gào thét nữa rồi ,nó đã kiệt sức.Chẳng lẽ giấc mơ đó là điềm báo chẳng?

- Bảo Ngọc ...em đừng đau buồn..Bác sĩ nói vẫn còn cơ hội

- Thật sao anh? - Bảo Ngọc như vừa tìm được nguồn sáng ,niềm vui nhỏ nhoi trong cô vừa thấp.

- Nhưng...sẽ thấp...chỉ 10%

- Dù 1% em cũng sẽ không để anh ấy ra đi

Sự quyết tâm của nó khiến anh càng khâm phục càng đau lòng hơn cho bản thân .Anh đã không còn hiện diện trong tim nó .Thật xót xa.....

- Anh em muốn đến thăm Phong.....

- ừAnh...đưa em đi - Anh ghen ngào dẫn nó đến phòng hấn

Tiếng khóc nức nở của Hoàng Dung khiến căn phòng đau đớn hơn.Bao bọc căn phòng là không khí u ám hòa cùng tiếng nhịp tim máy móc ,duy nơi hấn là sự bình thản trong giấc ngủ. Giọt nước mắt mặn rơi nhẹ trên khuôn mặt nhợt nhạt,yếu ớt của Bảo Ngọc,nhìn hấn chìm trong giấc ngủ dài trước bao sự đau khổ từ người thân và cả nó.Thật sự nó muốn thời gian quay trở lại ,để người đỡ cú đánh đó là nó ,là người sẽ cho hấn sự bình yên.Nhìn hàng mi khép chặt ấy nó muốn hét thật to cho kẻ ngốc kia tỉnh lại ,tỉnh lại la nó như mọi ngày .

- Cô còn dám đến đây...cô cú đi - tiếng Kim Ánh giận dữ

- Kim Ánh con bình tĩnh đi ,Bảo Ngọc không có lỗi

- Mọi người ra ngoài đi ,Bảo Ngọc con cứ ở lại

Bà Dung buồn bã bảo mọi người

Không gian yên tĩnh bao trùm lên Bảo Ngọc và Thanh Phong.Cô lặng lẽ ngồi bên ngắm nhìn hàng mi ấy,khuôn mặt nhợt nhạt ấy ,lòng chột nhối từng cơn .Bàn tay nó đan lấy tóc hắt ,một cảm giác yêu thương tràn đầy.

- Bằng tảng ...Anh không được ngủ lâu đâu đó.....Em còn phải hành hạ anh nữa -Nó nói trong cơn đau nước mắt lăn dài khóe mi .

9. Chương 9 : Nỗi Đau Thờ Ơ

Một năm trôi qua mỗi ngày nó đều đến bên hắt ,mỗi ngày là một lời động viên ,lời đe dọa ,365 ngày đau khổ với nó dần tan biến khi hàng mi ấy ,đôi tay ấy khẽ động đậy....Hắt đã tỉnh lại.....

Bảo Ngọc vừa chớp mắt đã cảm nhận được đôi tay mình nắm khẽ động đậy ,khuôn mặt ấy dần hồng hào ,niềm vui mừng trong cô dâng trào...

- Bác sĩ...Bác sĩ

Nó chạy thật nhanh như tìm vị cứu tinh,trong nó như đã có sức sống mãnh liệt từ hắt.....

Phòng bệnh im lặng đến hồi hộp chờ đợi bác sĩ khám ,cả không khí như nặng trĩu nơi đây....

- Bác sĩThanh Phongnó - Tiếng Kim Ánh hỏi

- Đúng thật kì diệuý chí anh ấy mạnh mẽ hơn tôi tưởng....Bộ não anh ấy dần hồi phục ...mai anh ấy sẽ tỉnh lại

Niềm vui ,nụ cười đều nở trên môi mỗi người nơi đây , không khí ảm đạm như được xua tan bởi hạnh phúc và vui vẻ.....Nó sau bao nỗi buồn cũng đã được đáp trả ,bao lời đe dọa kẻ kia cũng nghe mà tỉnhnụ cười trong nó hé nở ,một nụ cười đã một năm nay chưa bao giờ cô hé .Suốt một năm nay trong cô là sự buồn bã ,cố gắng vì hắt .Và cũng vì hắt nó đã cười ...lòng Anh lại nhối lên vì nụ cười ấy.....Tình yêu trong anh có lẽ sẽ nên kết thúc tại đây.....

NGÀY HÔM SAU

Hôm nay ,giờ phút thiêng liêng nó mong chờ bấy lâu ,cũng đã thành sự thật .Hắt từ trong giấc ngủ dài từ từ động đậy hàng mi cong ,môi bắt đầu mấp máy .Đôi mắt huyền ấy nó đã lâu chưa thấy ,đầy nhòe nhưng ,cảm giác như nổ tung tận đáy lòng ,không kìm chế chạy lại ôm hắt

- Bằng tảnganh tỉnh rồi...

Hạnh phúc chưa tròn vẹn đã phải kết thúc .Bằng sự lạnh lùng ,ngơ ngác của hắt đẩy nó ra ,buông lời xa lạ....

- Cô là ai ?

Nó không còn tin tai mình nghe thấy gì nữa ,một câu hỏi khiến tim nó như nổ tung,sự đau thương là cảm giác bây giờ của nó .Bàn tay Bảo Ngọc buông lỏng nơi không trung

- Bà ,mẹ cô ta là ai...sao cư xử thô lỗ vậy?

“thô lỗ ” câu nói ấy từ miệng hắt càng khiến tim nó như bóp chặt ,nó không thở được nữa rồi ,nó không đứng nổi nữa ,nó phải ngã thốiCũng chính lúc nó ngã là lúc anh đến bên ,một vòng tay yêu thương ngày nào bên nó

- Là bạnanh

Nó chỉ biết cúi đầu che giấu nước mắt mình,nỗi đau chất chứa hơn trong lòng.....

- Bác sĩ

- Mời mọi người ra ngoài nói nhé

- Anh ấy tuy tỉnh lại nhưng bộ não còn chưa phục hồi nên dẫn đến tình trạng mất trí nhớ cục bộ. Những kí ức gần đây anh ấy sẽ không nhớ Gia đình cố gắng chăm sóc anh ấy và theo dõi bệnh tình thật kĩ...

- Dạ . cảm ơn bác sĩ- Bà Dung vừa vui vừa buồn cho Bảo Ngọc ,bà hiểu cảm giác đau đớn của nó bấy giờ

Anh lặng người nhìn nó đau khổ như chính anh đang đau

- Bảo Ngọc

Anh ôm nó trong vòng tay ,mặc cho tim mình đau đớn .Anh cứ ôm cứ bảo vệ nó lúc này ,mặc cho nước mắt nó làm nhòa anh trong tim.

Bảo Ngọc chỉ biết khóc cho vơi cơn đau ,không nổi đau nào bằng sự thờ ơ của người cô yêu .Nước mắt cứ chảy như nổi lòng cô đang đây

Cả hai như sự đối lập cảm xúc. Hẳn với vẻ bình thản trong sự vui tươi của mọi người .Nó đau đớn tột cùng vì hẳn. Hình ảnh này nó mong từ rất lâu nhưng sao thấy hẳn vui nó lại nước mắt rơi Tâm trạng này mình nó thấu mặc sự vô tâm của kẻ kia, nó vẫn dõi theo

Căn phòng tràn ngập niềm vui ,tiếng cười duy nơi hẳn là sự lạnh lùng vốn có .Phải hẳn trước khi gặp nó là kẻ lạnh giá không cảm xúc ,và giờ cũng thế .

- Thanh Phong ! Thanh Phong

Tiếng cô gái thất thanh từ cửa chạy vào

- Tiểu Tuệ .sao em lại ở đây

T/G: xin giới thiệu nhân vật tí nha .Tô Tiểu Tuệ là con gái của bên đối tác công ty Hoàng gia ,cũng là chỗ thân thiết nên từ nhỏ đã chơi thân với hẳn .Cũng là con dâu tương lai Kim Ánh chọn

- Người ta quan tâm anh mà .

Kim Ánh với vẻ mặt khó đoán cất lời

- Tiểu Tuệ chăm sóc con suốt thời gian con hôn mê đó ...Liệu mà cảm ơn người ta

- Em chăm sóc anh ư

- à,,,...ừ

Hắn bỗng nhớ sự ấm áp của vòng tay ai đó nắm lấy ,những lời nói động viên ,đe dọa hẳn nghe suốt năm qua ,thầm nghĩ biết ơn Tiểu Tuệ và một cảm giác yêu thương đầu đó

- Cảm ơn em...- Lời cảm ơn trước nay hẳn chưa từng thốt .Kim Ánh cũng vui mừng vì hiệu quả lời nói dối này .Bà biết một năm qua Bảo Ngọc chăm sóc hẳn tận tình ,động viên ý chí hẳn .Nhưng dù thế nào Bảo Ngọc cũng không thể làm con dâu bà ,sự giàu nghèo luôn là ngăn cách của các gia đình quý tộc,đó cũng là danh dự của cả Hoàng Gia.

Bảo Ngọc đứng ngoài theo dõi mọi chuyện tim cô như ai bóp nghẹn ,tình cảm vừa chớm nở đã vội chấm dứt rồi sao ? Không ...Cô sẽ chiến đấu tới cùng chinh phục hẳn một lần nữa

- Bảo ...Ngọc....Em

- Em sẽ không từ bỏ ,.....em sẽ để anh ấy yêu em lần nữa

Anh chỉ cần nín nghe tiếng em nói .Lời anh chưa kịp thốt đã ngậm ngùi từ bỏ .Anh muốn nó quay về bên anh ,muốn nó quên hẳn,quên đi nỗi đau nàyNhưngrất khó/....

10. Chương 10 : Âm Mưu Chinh Phục Băng Tăng - Âm Mưu 1

Hiện tại cũng đang là thời gian nghỉ hè ,chỉ những ai muốn bồi dưỡng thêm sẽ vào trường để học ,bởi thế thời gian nó bên hần rất ít ỏi .Muốn tiếp cận hần phải qua ải của Tiểu Tuệ ,bởi hai người luôn đánh nhau như sam.Từ lúc biết Tiểu Tuệ chăm sóc mình ,động viên mình ,hần vô cùng cảm kích ,không từ chối tình cảm Tiểu Tuệ dành cho mình ,càng không nghĩ gì đến Bảo Ngọc .Nó giờ như bất lực trước tình thế ,nhưng quyết tâm trong cô vẫn cháy bỏng .Lập đầy mưu kế

- kaka Bảo Ngọc này không phải dạng vừa đâu

Nó ngày nào cũng đến nhà hần lấy cớ là bạn Anh .Hai người luôn túc trực ở đây chờ khi con Tiểu Tuệ đáng ghét kia biến mất sẽ tác chiến .Anh cũng dần lòng nhiệt tình giúp đỡ nó

- Bảo Ngọc anh sẽ hện Tiểu Tuệ đi ,em tranh thủ nhé

- ok Mà anh nhớ hành hạ con 3 tên đó cho em nha - Nó hiểm ác

- 3 tên nào ?- Anh hỏi một câu không ăn nhập vào đâu

- Thì con Tô Tiểu Tệ á ,tên nó là 3 chữ T mà,

- A,...Ừ.....- anh bật cười với nó,tên con gái người ta đẹp thế mà bị ví như con vật ,Thật là khổ thân cho cô gái nào đặt tội nó....

Kế hoạch dường như thành công ,kẻ bám kia được di dời ,kẻ gốc thì yên vị sau vườn ..thật là lợi thế cho Bảo Ngọc

Nó lặng lẽ đến sau vườn ,ngạc nhiên bởi sự bình yên nơi đây ,ánh nắng dịu nhẹ qua từng kẽ lá ,duy nơi hần ngủ là chói chang của sự hoàn hảo .Thân hình cao sải dài trên bãi cỏ .Nó chợt bất động trước thân hình gợi cảm này ,lòng ngực như vỡ tung khi nhìn vòm ngực ai kia vạm vỡ ,quyến rũ .Nó giờ đứng chết lặng ,mắt mở to nhìn chăm chăm hần,chân thì tê cứng không di chuyển ,tim đập loạn xạ hòa cùng tiếng thở hì hục khiến hần nhận ra kẻ xâm phạm

- Nhỏ biến thái kia....cô nhìn gì vậy

Hần buông lời lạnh lùng ,tặng cho nó viên sỏi vào đầu như trị tội

- Gì? Nhìn gì?

- Tôi hỏi cô nhìn gì của tôi - về mặt hần nham hiểm tới gần nó gế sát vào tai khiến Bảo Ngọc tim muốn lộn ra ngoài

-Không có....tôi không nhìn gì hết....?

- Thật ?///

- tất ...nhiên.... thật- mặt nó đỏ như quả cà chua chín ,áp ứng trả lời ,không thoát khỏi sự tra khảo của ai kia...

Trước kia Bảo Ngọc chưa từng nhìn kĩ hần như bây giờ,về đẹp ở hần ẩn hiện luôn làm người khác chói mắtlần đầu khiến nó run sợ rụt rè ,mất đi tính chất hổ báo của con nhà võ .Nó như những cô gái khác rụt rè ,e lệ trước chàng trai mình thích

-heo biến thái

- gì - Tiếng trả lời của nó khiến hần cười sặc sụa ,như đây là lời thừa nhận nó là kẻ biến thái .

Kẻ kia chưa nhận thức được vấn đề ,nơ ron từ từ phân tích như nhớ lại hần vừa gọi mình là heo biến tháiCục tức từ đâu phun trào ,dung nham trào ở tay chuẩn bị ra đòn

- Đồ băng tăng....anh nói ai là heo biến tháiAnh đi chết đi...ya.....

- Á ...Cứu tôi với heo biến thái biết đánh người ,,,á cứu với

- Anh có im đi khôngAnh đứng lại cho tôi ,....ya ya /.....

- Thách cô đấy

Hừ tưởng dễ thắng bà à ,từ cha sanh mẹ đỡ bà đã chạy không thua ai rồi nha .đừng hòng Bảo Ngọc tiểu thư này tha cho nhà ngươi

- Chết ,sao con nhỏ này chạy nhanh vậy

- kaka bắt được rồi ,anh chết đi

-á á ..á..

Tiếng nó la như cắt tiết .Đúng là hậu đậu chân nó vướng phải dây leo ngã nhào trên hắc .Cả hai nghen ngừng không ai nói ai,mặc cho mặt ai nấy đều đỏ như mề đay .Cuộc chiến mắt cứ diễn ra khi hắc lên tiếng

- Heo biến thái ...cô nặng quá

- hảanh còn dám....tin tôi dè chết anh không ,tên ngốc này...

- thôi cho tôi xin ,heo như cô mà dè tui chắc tui tắt thở mất.////

- Hừ..... Còn dám cho anh chết - nó kí đầu hắc mấy cái rồ đau như trách phạt

- Hai người làm gì vậy- Tiếng Tiểu Tuệ la hét khi thấy nó tình tứ bên hắc

Cả hai vội đứng dậy cười trừ cho qua chuyện

- Tiểu Tuệ,anh đói bụng quá vào ăn thôi - Hắc đánh trống lảng ,bước vào nhà không muốn chịu trận của con gái lần nữa .Nhưng lòng hắc một cảm giác ấm hắc,một cảm giác quen thuộc với nó ,bao suy nghĩ ngổn ngang trong đầu ,không để ý Tiểu Tuệ tưng kình bên tai

Nó thì đứng trân vì tức ,không hiểu sao lại yêu tên băng tảng đáng ghét này ,dám chọc đến nó

- HỦ....anh đi chết đi ...

- Bảo Ngọc

- á

- Đây anh còn muốn sinh con nối dòng nhe,em tha cho anh với

- À....xin lỗi anh ...em ức quá....

Bảo Ngọc hối lỗi ,xém chút nữa nó đó cho anh thành thái giám bằng cước tung chảo rồi .Nhìn thấy nó bình thường trở lại anh cũng yên tâm

- Đây ,em tỏ tình chưa

- Đừng nhắc hắc trước mặt em - Bảo Ngọc giận dữ bỏ đi để mặc kẻ kia ngu khờ chẳng biết trời trăng mây gió gì.

- Haz con bé này vẫn như ngày nào ,hung dữ ghêVậy mà mình yêu nó mới ghêkhó hiểu

Anh lăm bằm một mình không hay nó quay lại lúc nào

-NÈ

-Á ...ma.....ma....

- ma cái đầu anh

- Bảo Ngọc em làm anh hết hồn

-Mau vào nhà phụ em chiến đấu với con 3 tề kia đi

- à ừ...

Anh thầm nghĩ người hào hoa ,đẹp trai như anh bây giờ phải bày mưu đối phó con gái ,mà lại là con gái bị ví như 3 tề .hazzzz khổ thân tui

- Mau đi...- Bảo Ngọc hét lớn

- ừ ,, ,, ,anh vô liền,,.....

Anh chạy tất tả theo nó .Vừa vào đến nhà đã thấy cuộc chiến mắt của hai người con gái ,Tiểu tuệ và Bảo Ngọc lườm nhau không chớp mắt ,thể như sệt ra tia lửa điện ,không ai dám đến gần ,thể mà kẻ không biết chết kia ngồi ăn như chỗ không người

- P...hong ...em ăn được hả

- Sao ?

- Nhìn kìa - Anh chỉ tay nhẹ về phía cuộc đấu mắt đầy nguy hiểm ấy

Hắn như nhận thức được vấn đề ,có ý tẩu là thượng sách

- Chuẩn thôi anh

- OK.

- Đứng lại - Tiểu Tuệ và Bảo Ngọc đồng thanh hét khiến hai chàng trai bất động

- Ngồi xuống- dàn đồng ca Tuệ Ngọc hợp xướng

Hắn và Anh như em bé vâng lời ngồi xuống không chút do dự

- Mình ...ăn cơm thôi- Anh lên tiếng giải hòa nào ngờ là sự châm dầu vào lửa

- Con 3 tên kia cô đừng ý được tên băng tâng Phong kia che chở thì làm tới..tôi không sợ 3 tên như cô đâu/.....- Bảo Ngọc nói giọng mỉa mai

-haha nói em kìa Phong ,haha - Không hẹn nó và hắn lườm anh bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống ,khiến anh e sợ cầm đầu ăn tiếp ...

- Hừcô nói ai là 3 tên ...cô tưởng cô ngon lắm sao ? Phong của tôi không đếm xỉa gì cô ,sao cô cứ bám theo hả .Ý có anh Phong gốc gác kia muốn làm gì làm à

-Phong gốc nào Tiểu Tuệ- Anh hỏi bản quơ

- Anh đó - Tuệ Ngọc lại tiếp tục dàn đồng ca

- Anh muốn yên bình thì ngồi yên đi ,muốn ăn đấm sao mà nói >>..

Anh như nhận thức được mình châm dầu vào lửa .yên lặng ăn cho no bụng ,bỏ ngoài tai cuộc chiến ấy....

- Con heo kia cô đừng đến đây làm phiền Phong ca tôi nữa

- Tôi thích đó ,rồi sao con 3 tên kia

- Cô - Tiểu Tuệ tức tối không cãi lại nó nũng nịu bên hắn

- Phong Phong,anh coi kìa nhỏ đó ăn hiếp em kìa...

Nó nhìn cảnh này không khỏi tức giận xen lẫn đau lòng ,bỏ về

- Tôi về đây.....

Tại sao hắn không bênh nó chứ ,tại sao lại thân mật với con 3 tên đó chứ<> tại sao ? Bảo Ngọc muốn chạy thật nhanh thoát khỏi nơi đau đớn này

- Bảo Ngọc ...Đợi anh- Anh chạy theo nó ,anh biết nó sẽ buồn ,anh đã tự hứa lòng mình sẽ bảo vệ nó bằng tất cả kể cả tính mạng ...Anh đều cam chịu ...vì Anh yêu nó

Nó chạy thật nhanh ,không phương hướng ,bỏ mặc mọi ánh nhìn của mọi người .Nó chạy đến khi chân mỏi mệt ngã quỵ ,cũng là lúc nó hiện diện ở biển .Sóng vỗ rì rào cùng làn gió mát khiến tâm trạng nó vui đấy

- Tên băng tâng.....em ghét anh ,, ,, ,...em ghét anh.....

- Nhưngem lại rất yêu anh ...tại sao chứ...tại sao anh không nhớ em ...tại sao xem em là người xa lạtại sao ?

Tiếng hét ấy vang dội cùng làn sóng ra khơi ,như đem tâm trạng nó bay xa ,đem nỗi niềm ra biển khơi.

Anh lặng lẽ nhìn nó đau khổ ,lòng lại đón đau hơn ,gió lạnh càng khiến tim anh giá buốt ,nhìn người con gái mình yêu đau vì người khácAnh đến bên ,khoát chiếc áo da lên nó ,đây là sự ấm áp duy nhất anh có thể mang cho ,Yêu thương anh là tình yêu nhưng đối với nó là tình thân,dù cho là gì ,tình yêu Anh luôn dành cho nó....

Bảo Ngọc hít thật sâu gió biển ,cho vơi cơn đau

- Em ngốc lắm phải không anh ?

- Đúng ..em rất ngốc ...nhưng cái ngốc ấy khiến mọi người yêu emDù em có ngốc nhưng em vì tình yêu quyết tâm thì cái ngốc ấy đáng được tôn trọng...Anh đang nói gì thế không biết.....- Anh gãi đầu vì tài ăn nói mình không có

- Có lẽ anh nói đúng ...em phải quyết tâm để cái tên Thanh Phong ấy yêu em lần nữa

- Đồ băng tảngem yêu anh

Tiếng yêu thương từ miệng nó như vỡ tan bọt biển ,như tiếng lòng anh rạn vỡ

- Vậy mới là Bảo Ngọc anh quen chứ- Anh gượng cười

- Anh đúng là ngốc ...như con 3 tê kia nói /...

- Đây anh an ủi em đó ...sao em nói anh ngốc...

-Liu...liu ...Phong ngốc ,...liu...liu

- Em đứng lại đó cho Anh ...

-Không có ngốc đứng lại để anh bắt àhehe

- HỪ....anh sẽ bắt được em

Cuộc rượt đuổi vui vẻ xóa tan sự buồn phiền trong nóPhải chi người nó yêu là Anh có lẽ giờ đây nó đã không biết đến tên băng tảng kia...Cũng không có cuộc tình chưa bắt đầu đã kết thúc này.

Ở phương trời kia ,hắn lặng lẽ nhìn ánh trăng sáng ,nhớ tới nónhớ lúc ngoài vườn ,một cảm giác quen thuộc ,ấm áp và một tình cảm gì đó hắn không rõNhưng cố nhớ chỉ là kí ức trắng Chợt đầu hắn đau khi nhớ kí ức về nó....

Chuyện tình của họ sẽ đi về đâu ,khi trái tim họ luôn hướng về nhau ,nhưng lý trí luôn chia cắt cuộc tình này

11. Chương 11 : Âm Mưu Chinh Phục Hắn - Âm Mưu 2

Ngày mới bắt đầu với những tia nắng mai ,tiếng lá cây rì rào như đánh thức nó chào ngày mới ..Bảo Ngọc mệt mỏi lê chân đi vệ sinh cá nhân,tiến hành âm mưu chinh phục hắn lần 2 ,dù chưa nghĩ đến,....

Bảo Ngọc lê bước tới nhà hắn .hôm nay Phong ngốc kia đã thông minh tóm cổ con 3 tê đi xa ,để nó thực hiện âm mưu của mình .Nó đứng trước cửa,bấm chuông nhưng không có aidành leo ràođúng thật sự hổ báo của nó dần hiện rõ....Nó phóng thanh thoát trên tường 1 phút 30 s đã định vị nơi nhà hắn .Nhưng họa lại tới đầu ..phóng không phương hướng đã đưa nó đến chuồng chó phốc nhà hắn .Tiếng sủa in ỏi khiến kẻ kia thức giấc...Hắn trong mớ ngủ bước xuống đã phải cười một tràng sặc sụa .Cảnh tượng hắn thấy là sự chiến đấu quyết liệt giữa nó và chó .chó cắn người ,người cắn chó ,.....Hắn thật bất ngờ trước tính cách đặc biệt này

- Con chó ngốc này mình im không hả - Bảo Ngọc vừa là vừa vật lộn với chó

- GẤU...GẤU....GẤU..... Grừ.....

-Cô đúng là biến thái- Cuộc chiến giữa người và chó được hấn thấy buông lời trêu chọc

- gìai ?

- Ai /??//

Kể ngốc kia giờ chỉ biết xấu hổ ,bởi xông vào nhà dân tùy tiện ,vừa lo vừa sợ bị lên đồn thì nguy .Nó im lặng bảo vệ tính mạng (chưa hay hấn bảo mình biến thái nên im ,không thì hấn tiêu)

Hấn nhìn nó đầu tóc rối bời vì xô xát ,tay bị trầy xước vì vết cắn của chó .Không một lời nói, hấn tiến bước bẻ bồng nó lên

-Này ..tên xấu xa ...anh đem tôi đi đâu

- Cô nghĩ sẽ đi đâu ?

- Tôi....xin lỗi màđừng đưa tôi vào đồn công an ,....Á ..Cứu con mẹ ơi.....á,,á

- Này heo biến thái ,cô im đi

.Hấn đặt nó lên ghế sofa ,lặng lẽ thoa thuốc từng vết thương,hấn cũng không hiểu mình đang làm gì ,Sự yêu thương hay sự thương hại nhất thời ,khiến hấn ngưng ngưng

- Xong....rồi

- À...Ừ....Cám ơn

Sự ân cần này khiến nó ấm áp hấn ,như tìm lại được sự yêu thương từ hấn.

- Mà...- Nó ngập ngừng muốn nói lời tỏ tình .Bảo Ngọc mày phải cố lên đây là cơ hội ngàn vàng .mày phải nắm bắt

Hấn nhìn chăm chăm đợi nó trả lời

-tôi.....

Vẫn là sự im lặng nó như muốn nổ tung lời tỏ tình khó vậy sao

Hấn như hết kiên nhẫn ,mặt biến sắc bước đến sát nó

- Gì - tiếng hét như trời giáng khiến nó chưa kịp hoàn hồn ,buông lời vô thức

- Anh hơi quá

Như nhận thức vừa nói gì nó biết mình sắp bị xử tử tìm cơ trốn

- ÀAnh đi tắm đitôi về đây

Nó toan chạy ,đã bị hấn tóm cổ .Từ trước đến nay chưa ai dám nói hấn như thế ,đây như là một sự sỉ nhục ,con giận đầu đó dâng trào trong hấn

- Cô chết đi

Hấn kí đầu nó mấy cái đau điếng

- áđau...á....anh buông tôi ra....băng tảng xấu xa

- Dám nói tôi hôi...chết nècho con heo biến thái cho cô phù đầu

Hấn kí liên tiếp không để ý chân mình va phải cạnh bàn ngã nhào ,kể kia tìm cơ trốn thoát

- liu..liu

- Heo biến thái cô đứng lại cho tôi.....

- không có ngu cho anh bắt.....

Nó chạy tất tả ra khỏi tay tên quỷ dữ nào hay

- rầm....'

Tiếng người va phải cửa kính vang như trời văng .Sớm biết nó sẽ chạy hấn đã bật ngay chế độ chống trộm ,cửa kính trong suốt ngay phòng khách .Lần này hấn như nổi giận muốn tóm nó cho bằng được

- ui da.... Trời sập hả trời...- Bảo Ngọc té đầu lúi thúi đứng dậy

- Cô chạy nữa đi- Hấn tiến tới nó bằng khuôn mặt đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống

- áanh đừng lại đây,,....tôi cho anh ăn cước tung chảo á.....tránh ra ...á

Hấn thật sự hứng thú với cô gái này ,mạnh mẽ hơn hấn tưởng .

- một là Cô phải làm osin cho tôi ... Hai là...tôi và cô- Hấn vừa nói vừa nhìn Bảo Ngọc từ đầu tới chân ,khiến cô rùng người ,ai chứ kẻ bằng tảng đó nói là làm

- Anh.....

- Sao ?

- Được ..tôi sẽ làm osin cho anh

Bảo Ngọc la hét trong cơn tức

- Tốt ngay bây giờ nấu bữa sáng cho tôi

.Bảo Ngọc vừa tức vừa hậm hực vào bếp làm công việc hấn giao ,không quên chửi rủa

- Tên băng tảng xấu xa,,....mất dịchđộc ác,,,,bí ốiAnh là kẻ vụ lợi .hừbực mình quáđồ băng tảng đáng ghét- Nó trút cơn tức vào đồng thịt bằm trên thớt,cứ ngỡ là gương mặt xấu xa kia ,,không,,hay

- NÈ - Tiếng hấn phía sau vọng tới

- á....á...quỷ

- Gì..... - Hấn vờ không nghe ,tay khởi động như sắp đâm đá

- à không gìtôi nói quỷ sâu bọ ...quỷ hà....

Hấn thật không thể nói lại con heo này ,đành cười trừ cho qua

- mau lên

Bảo Ngọc vừa ức vừa làm thật nhanh thoát khỏi móng vuốt quỷ dữ

Cuối cùng nó cũng đã xong món mì xào thịt bằm ,thường ngày đã làm ,đây như món tử của nó ...Mùi mì bay thơm phức như gọi mời kẻ kia

- Nè ...anh ăn thử đi

- Cô cũng có bản lĩnh ấy chứ

Hấn ăn đĩa đầu tiên ,hương vị thơm ngon của ngũ vị thấm vào lưỡi ,tuy không cầu kì sang trọng nhưng nó thật sự rất ngon.....Mùi vị xông vào mũi càng quen thuộc ,chợt đầu hấn hiện lên hình ảnh mờ ảo.Bãi cỏ ,cây cổ thụ.....,cặp trai gái.Hình ảnh mập mờ của người con gái út chàng trai đĩa mìHiện diện đầu đó là sự hạnh phúc

Thấy hấn bất thường ,nó giật mình tìm hiểu

-Anh ,,,có sao không,,,...có phải nhớ ra gì không?

Bảo Ngọc như hiểu rõ ,vì cô cố tính làm món quen thuộc này ,vì ngày nào cô cũng làm cho hấn ăn.Bởi cô nợ hấn một điều kiện ở quán kem ngày xưa .Nó mong muốn món mì này sẽ giúp hấn và nó nhận ra nhau /....Nhưng

- Tôi đau đầu quá....

- Băng tảng ,có phải anh nhớ ra gì không ?

- tôi ...thấycây cổ thụ ...cô gái chàng trai... đau quá'

- Anh cố nhớ đi ...cố lên
- tôi,,..... Tôi đau quá ...tôi không thể
- Băng tảng.....băng tảng ...Anh tỉnh lại đi.....

Hắn trong cơn đau ngất xỉu lúc nào không hay...Bảo Ngọc sợ hãi kéo hắn ra cửa,..... Cũng đúng lúc Anh và Tiểu Tuệ về kịp ,khi cô vừa gọi điện

- Bảo Ngọc ...Phong sao vậy
- Cô làm gì anh Phong hả?
- em.....
- tôi....

Nó thất thần cất không thành tiếng

- giờ không phải là lúc hỏi...mau đưa Phong đến bệnh viện ...Nhanh....

12. Chương 12 : Tuyệt Vọng

Bệnh viện Nhân Nghĩa

Hắn như đối mặt với sự chết chóc lần hai .Cơn đau ủa về trong nó , chỉ là kí ức cần nhớ tại sao khiến hắn đau đớn đến thế .Có chăng ông trời muốn nó bỏ cuộc ,bỏ đi mối tình chưa bắt đầu này .

Bảo Ngọc lặng người bên hàng ghế chờ cấp cứu ,cả người cô lạnh run .cổ nén nước mắt đau thương ,Hiện tại tâm trạng nó là sự ngổn ngang khó tả .

Anh lặng nhìn nó đau đớn như một năm trước ,lòng bất lực đau thương

- Bảo Ngọc ...em đừng quá lo ...Phong sẽ không sao đâu - Anh dặn lòng an ủi nó
- Anh nói nghe hay quá,người nằm trong đó đâu phải là anh
- Tiểu Tuệ ...em im đi.....
- em không im...tất cả là tại cô ta....tại cô mà Phong mới ra nông nỗi nàytại cô.....cô là con ma xui xẻo
- Tiểu Tuệ giận dữ trút lời mắng nhiếc

Bảo Ngọc cúi gằm mặt ,nước mắt cô lăn dài khóe mắt ,sự cay cay của đau thương khiến tim cô như bóp nghẹnCó lẽ Tiểu Tuệ nói đúngchính cô là người mang anh đến cõi chết hết lần này đến lần khác ..Chính cô là người hại anh đau đớn.

- Tất cả là tại tôi - Bảo Ngọc mệt mỏi trả lời
- Bảo Ngọc ...
- Anh ,Tiểu Tuệ nói đúng ,nếu không quen em ,Phong đã không đau đớn như bây giờ .Tất cả là tại em

Bảo Ngọc khóc nức nở ,lòng cô đau lắm ,sự yêu thương với hắn có lẽ sẽ không bao giờ có chỗ trú .Nhìn hắn đau đớn trong cơn đau ,nó như chết đi .Nó đã hiểu được yêu một người là chia sẻ kể cả đau đớn tâm hồn .Nó bất lực nhìn hắn ngất đi trong lòng đã hai lần,cũng đã hai lần nó rơi vào sự tuyệt vọng ,rơi vào đau khổ tột cùng ,đó cũng là hai lần hắn đối mặt với cái chết ,cũng là lúc nó gục ngã bất lực.Tình yêu này ,nếu mang lại trong hắn bao sự đau đớn ,nó cũng không thể hạnh phúc .Con tim họ luôn hòa nhịp nhưng duyên phận ngăn cách mãi chẳng.....

Đền cấp cứu vừa tắt ,Bảo Ngọc như vừa tỉnh mộng ,chạy thật nhanh đến

- Bác sĩ..anh ấy có sao không? - Nó tắt tả hỏi
- Cô bình tĩnh....
- Anh ấy có sao không? - Tiểu Tuệ lo lắng

- Anh ấy đã qua cơn nguy kịch ...Nhưng.....có phải Anh ấy vừa nhớ ra gì phải không?

- Phải- Bảo Ngọc lo sợ ,trong cô đang nghĩ điều tồi tệ

-Bộ não anh ấy tuy dần hồi phục ..nhưng dây thần kinh bị chèn ...nên nếu anh ấy cố nhớ về quá khứ sẽ tích tụ máu bầm ..dẫn đến tắt nghẽn đường máu /....

- Nghĩa là nếu nhớ lại quá khứPhong sẽ chết- Anh hỏi đầy trĩu nặng

- Phải .Người nhà phải chăm sóc anh ấy ,..tránh khỏi kí ức cũ....Tôi e rằng....sẽ khó cứu...Chúng tôi đã kịp thời làm tan máu bầm vừa tích tụ

Bảo Ngọc kiệt sức ngã quỵ ,cô như vừa nghe bản án tù cho bản thânLời bác sĩ như vết kim đâm thật chậm vào da thịt cô .Bảo Ngọc như người mất hồn ,không còn tin tai mình có phải đang ngheNước mắt cũng không thể rơi được nữa ,bởi nỗi đau này quá lớn .

- Hết thật rồi...kết thúc thật rồi- Bảo Ngọc mơ hồ lẩm bẩm

- Bảo Ngọc... - Anh hốt hoảng đến bên nó ,nỗi đau trong nó anh hiểu rõ.cảm giác tuyệt vọng ,đường cùng này,anh từng trải ,nó như đưa người ta về cõi chết tinh thần ,mất mát yêu thương đó là bản án nặng nề cho Bảo Ngọc.

Tình yêu nó dành cho hắn có lẽ sẽ kết thúc tại đây ,...mãi mãiMọi kí ức xưa sẽ trôi theo làn sóng rồi xa mãi mãi .Nó sẽ không còn có hắn trong đời ...không còn yêu thương đôi lứa .Bên nó là sự cô đơn ,tuyệt vọng và đau đớn .Bảo Ngọc không thể chịu đựng nổi nữa rồi ,cô không thở được nữa ,tim cô như ngừng đập từ phút giây ấy

- Bảo NgọcBảo Ngọc

Nó ngất đi như trốn tránh sự thật đau lòng này ,như tìm hắn trong giấc mơ bình yên .Nỗi đau này quá lớnnó đã mất hắn từ phút giây nàyhắn sẽ không bao giờ nhớ nó ,nhớ tình yêu thuở nào

Bảo Ngọc như vừa trải qua cơn mê dài tỉnh giấc ,hàng mi còn ướt đầm nước mắt ,môi tái nhợt vì đau ..Mọi thứ dường như ngừng quay khi hàng mi ấy khẽ mở....đôi mắt vô hồn nhìn xa xăm

- Bảo Ngọc ...em tỉnh rồi- Anh chăm sóc nó cả đêm ,mệt mỏi bao trùm lấy anh nhưng khi thấy nó tỉnh hạnh phúc ấy như đánh tan đi

Bảo Ngọc lặng người bước đến cửa sổ nhìn bầu trời xa xăm

- Em muốn ở một mình

- Em nghỉ cho khỏe đi ...anh về nấu cháo cho em- Anh lặng lẽ bỏ lại nó sự cô đơn ,yên tĩnh nó muốn

Bầu trời hiện tại thật trong xanh ,tiếng chim hót líu lo nhưng với Bảo Ngọc sự tươi đẹp ấy đã không còn ,với cô là sự xám xịt của u ám ,tiếng hót là tiếng khóc của nỗi lòng nó,,tiếng khóc của trái tim vụn vỡ ,tiếng khóc của sự chia phôi giữa cô và hắn.....

Đôi chân như nghe lời con tim ,thôi thúc cô đến bên hắn ...chẳng mấy chốc cô đã đứng trước cửa phòng bệnh .Cô lặng lẽ bước bên hắn,nhìn gương mặt nhợt nhạt ,hàng mi khẽ nhú lại đau đớn ,đôi môi tái nhợt ,nhìn hắn đau ,tim nó như ai đó bóp chặt.Bàn tay khẽ đặt lên gương mặt ấy ...nước mắt đầu đó dâng trào

- Đồ băng tảng....em yêu anh.....nhưng.....- tiếng nói ngắt quãng như xé cả lòng cô

- có lẽ đây là nỗi lòng của emanh nghe nhé...

”Nhiều khi em muốn đi thật xa

Để bỏ qua hết những ngày qua

Dù tình yêu ấy quá đậm sâu

Cũng phải buông tay một lần

Dù ước muốn đành lãng quên

Vì ngày mai ta không còn chung lối
Nguyện ước cũ vội xóa đi
Phải chi đừng bước qua đời nhau
Dẫu biết yêu thương nhạt nhòa
Dẫu biết ta sẽ phôi pha
Nước mắt anh rơi thật nhiều
Đau thêm một lần em biết không?
Hãy cố xóa đi bao kỷ niệm
Hãy cố xóa đi bao muộn phiền
Để phút cuối ta không còn nhìn thấy nhau
Lặng lẽ bước qua đời nhau
Lặng lẽ bước qua niềm đau
Dù biết đúng hay đã sai
Thì ta vẫn phải đành mắt nhau”
Tiếng Bảo Ngọc hát đầu đó vẫn là nỗi ngẹn ngào đau xót

- Bằng tảng.....chúng ta phải xa nhau rồi

Nước mắt ấy sẽ xóa nhòa kí ức nó trong hắcBảo Ngọc lặng lẽ bước đi bỏ lại hắc trong cơn mê.....

Kết thúc thật rồi saoSao bao trắc trở sao bao khó khăn tình yêu trong nó sẽ lãng quên ...không phải vì sự nhạt nhòa trong hắc ,không phải là trái tim cả hai lệch hướng ,....mà đó là sự sống của người nó yêu ,sự sống duy nhất của hắc.....sự hi sinh này có lẽ rất đáng

13. Chương 13 :trò Chơi ” Định Mệnh”

Màn đêm tĩnh lặng bao trùm nơi kẻ kia đang bất tỉnh ,nhưng đầu đó hắc nghe văng vẳng tiếng gọi của nó ,,hình ảnh mờ nhạt của người con gái hiện lên rồi bỗng phút chốc tan theo làn sương khói .Một cảm giác yêu thương tràn về....

Đối lập với hắc ,là sự tuyệt vọng ,đau đớn khắc khoải của nó .Bảo Ngọc co ro trong góc tối ,đầu đó cô thấy được nỗi đau đang dần dặt quanhMột sự đớn đau sao bao hy vọng nó nhận lại chỉ là sự từ bỏLà con số không ,là sự chia lycũng là sự giải thoát

Ba ngày sau

Hai con người ,hai thế giới , hai phương trờiHọ tìm lại nhau

Mặt trời vừa lặn ,ánh sáng cam hài hòa tạo nên bầu không khí nên thơ như muốn chứng minh tình yêu đôi trẻ

Bảo Ngọc bật dậy trong bóng tối .Cô sải dài tìm lối đi – tìm hắc – tìm người cô yêu thươngĐúng hắc –kẻ cô yêu nhưng k bao giờ chạm tới được.Có lẽ số phận an bài ,,hắc từ trong cơn mê cũng đã tỉnh giấc ...sau bao giấc mơ về một người con gái là nó ...

Bảo Ngọc chạy như vô hướng tìm hắc ...tìm kẻ đã khiến tim cô rung độngMồ hôi lấm tấm trên vầng trán ,mái tóc ử rượi vì mệt ...Cô chạy mọi nẻo đường tìm hình bóng duy nhấtHắc – kẻ vừa tỉnh giấc nhưng tâm trí còn mênh mang về người con gái ấy ...Hình ảnh hiện tại trong hắc là Bảo Ngọc – là người con gái đánh đá nhưng đầy vui nhộnỞ bên nó ,hắc như tìm được chốn bình yên duy nhất trong thế giới cạm bẫy này....Hắc lái xe trong vô vọng tìm nó ...một sự nhớ nhung da diết với nó ...nhưng mọi kí ức chỉ là trang giấy trắngCó lẽ định mệnh đưa họ gặp nhau ,cũng chính tại nơi này lần đầu tiên họ gặp gỡ...Bảo Ngọc không

hiểu rõ đôi chân mình lê bước đến lúc nào không hay.....Hắn cũng như kẻ vô hồn đôi tay cầm lái vô hướng lạc vào nơi xa lạ ,nhưng lại thân quen trong kí ức

Mắt họ chạm nhau như thể sau bao năm xa cách .Cả hai nghẹn ngào bao cảm xúc khó tả ...Nó – với sự vui mừng xen lẫn nỗi buồn man mác ...Hắn – với nỗi nhớ nhung sau bao ngày xa cáchĐôi chân như thể không còn bất động .nó chạy theo tiếng gọi con tim ,mang hai người đến bên nhauHắn không hiểu mình vì sao nhớ nó đến thế „nhớ đến phát điênHắn chỉ biết ôm chầm lấy nó trong vô thức ...Bao cảm giác ùa về quanh họ.

Không gian tĩnh lặng ,,hòa cùng ánh sáng thanh khiết của vầng trăng đêm nay ,tiếng lá cây rì rào theo làn gió thoảng ,kéo theo bao cơn lạnh của mùa đông rét .Nhưng quanh họ là sự ấm áp yêu thương ,một tình yêu của tuổi trẻ .

-Heo biến thái !! cô biến mất tâm vậy ??Tôi nói cho cô biết từ nay không được cách xa tôi nửa thước ,nghe chưa ??- Hắn như chợt ra những lời ngu ngốc vừa rồi là của bản thân ..mặt nghẹn ngừng ,buông nó ra.....

Nó chỉ muốn nhìn hắn cho thỏa cơn nhớđể cố kìm nén dứt khoát cuộc tình này .

-Thanh Phong – Bảo Ngọc không còn dám gọi tên bằng tảng nữa rồi ,nó sợ ,nó rất sợ hắn lại ra đi trước mắt mình ,.....

-Gi ???

-Chúng ta cùng chơi một trò định mệnh nhé !

- Sao ? – Hắn như ngơ ngẩn trước câu nói của nó ,lòng đầy tò mò.

- Hãy cùng tôi đến một nơi

- Đi đâu ? – sự tò mò trỗi dậy trong hắn đâu đó xen lẫn nỗi âu lo ,khi nhìn vẻ ưu tư ,trĩu nặng của nó.

- ra biển

- Sao ?/

- Hãy đi con đường này ...chạy qua các ngọn đèn giao thông ...định mệnh sẽ cho tôi biết nên làm gì với tình cảm của mình ..Nếu tất cả là đèn xanh ,tôi sẽ đối diện với tình yêu đó ,còn ... có đèn đỏ ...tôi.....sẽ.....quên

Bảo Ngọc lặng người cô như khó khăn nói những lời đó .

Hắn im lặng .Nó im lặng ...cả bầu không khí như bị màn đêm bao trùm .Nơi họ đứng nặng trĩu sự trầm lặng và đầy suy nghĩ.

14. Chương 14 - End : Sức Mạnh Tình Yêu

Hắn lặng lẽ nhìn nó với tâm trạng trĩu nặng ,đầy suy tư , như điềm báo trước một cuộc chia ly .Đâu đó tình cảm trong hắn trỗi dậy mạnh mẽ .Thanh phong chậm chậm ghé sát đầu Bảo Ngọc vào vòm ngực mình ,một cảm giác ấm áp lan tỏa xua đi không khí lạnh lẽo của màn đêm ..Bảo Ngọc dường như nghe thấy được tiếng tim hắn đập mạnh mẽ như thể không muốn rời xa...Hắn lại nhẹ nhàng lướt dài những ngón tay thon dài trên làn tóc rối của nó .Dưới ánh đèn mờ của con phố lặng lẽ ,hắn nói ra những lời yêu thương chất chứa bấy lâu:

-Bảo Ngọc ...anh xin lỗi ...vì anh, em phải chịu đau khổ , phải chịu đắng cay và chịu đựng cảnh người mình yêu thương không nhận ra mình...anh biết vì anh em phải khóc rất nhiều ...anh biết anh đã làm tim em rất đau ...anh xin lỗi heo lai gà

Bảo Ngọc ngỡ ngàng trước những lời hắn nói .Đây là một Thanh Phong , đồ bằng tảng mà nó yêu ...nhưng nó không thể nhận thức được đây là mơ hay thực...Một năm qua nó chờ đợi trong mỗi mòn chỉ để hắn quay về kí ức xưa ,nó cứ ngỡ nó đã tuyệt vọng từ lâu,từ giây phút bác sĩ chuẩn đoán..Nhưng giờ trước mắt nó là một Thanh Phong nói những lời yêu nó ...Cảm giác hiện tại là ngỡ ngàng ,rung động ,chỉ phối cả hành động ,nó không thể thốt lên lời nào ...

Hắn cứ nhìn nó bằng ánh mắt yêu thương ,đã bấy lâu xa cách

-Em ngạc nhiên phải không ?? Anh và em sẽ chiến thắng số phận nghiệt ngã của bản thân ...chúng ta sẽ bên nhau ..anh hứa sẽ bên em nên em phải mạnh mẽ cùng vượt qua định mệnh với anh nhé ...

-Anh,...Bảo Ngọc xúc động ,nghe nói ...trong cô hiện tại là cảm giác hoài nghi đây là giấc mơ ,chúa trời ban cho cô sau cơn tuyệt vọng thì phải...Cô vẫn chưa muốn tỉnh giấc cô muốn kéo dài giấc mơ đẹp này để mãi mãi bên hắn như lúc này.

Hắn từ tốn kể lại mọi thứ xảy ra cho Bảo Ngọc ...

(Ba ngày trước....)

Hắn đang mơ màng trong giấc mộng tử thần. Hắn nghe đâu đó tiếng gọi của người con gái mang tên Bảo Ngọc ,tiếng gọi tha thiết

-Băng tảng ...anh mau tỉnh dậy đi ...băng tảng anh mau tỉnh dậy đi ...anh phải mạnh mẽ vượt qua.Anh còn nợ em một lời hứa đấy,...anh không được nuốt lời ...anh mau tỉnh dậy cho em .em sẽ không tha cho anh nếu anh không tỉnh dậy ngay lập tức ...anh nghe rõ chưa....

Vừa dứt câu cô gái thoát ẩn trong màn sương để lại hắn với bao kí ức hiện qua làn khói đó ...Hình ảnh ngày đầu gặp với những cú đầu đá với một bọn côn đồ . và còn có lúc ăn kem với vẻ tinh nghịch của nó ...Và cả những lần cãi nhau vô tội vạ trên lớp ...mọi thứ đều ùa về trong giấc mơmọi kí ức , mọi nỗi nhớ đều hiện về rõ nét.

Khi kí ức hiện về cũng là lúc hắn đang chống chọi với thần chết ...mỗi kí ức là máu bầm trên não ,là sự sống đang dần xa và cái tử đang đón chờ . Cơn đau điên dại chiếm lấy thân thể ấy khiến Thanh Phong quần quai trên bàn phẫu thuật .Đâu đó vẫn vọng lại tiếng dao kéo ,tiếng bác sĩ ,y tá hối hả

-Bác sĩ ,nhịp tim đang giảm dần , bệnh nhân có triệu chứng co giật

-Mau kích Điện....

Mọi âm thanh trong phòng phẫu thuật hòa cùng tâm trạng căng thẳng của từng người thân .Ai nấy đều trông chờ vào kí tích vào ý chí mạnh mẽ của hắn.Mọi sức mạnh của hắn có lúc mạnh mẽ có lúc dường như đầu hàng trước số phận ...Lúc hắn tuyệt vọng ,muốn buông bỏ sự sống đến côi chết ...thì hình ảnh biết bao người thân yêu hiện lên với những lời động viên

-Phong ,cháu cứng của bà con phải cố lên...Con không được từ bỏ nghe chưa .Con phải tỉnh dậy để bà còn trị tội con nữa..thằng cháu hư này

-Phong, con mau tỉnh dậy đi ,mẹ biết lỗi của mẹ rồi ...chỉ cần con tỉnh dậy con muốn mẹ làm gì mẹ cũng làm

-Cái thằng này , đại ca mày về mà mình nằm hoài vậy hả ...mau tỉnh dậy cho tao ...anh em mình phải cùng làm vài chai ...

Bao tiếng nói luôn thúc trực bên tai Thanh Phong dường như tiếp thêm sức mạnh cho anh . Và trong màn sương khói mờ ảo ,hình ảnh người ba quen thuộc của anh hiện về . Ông vẫn y như ngày nào với vẻ mặt hiền hậu và từ tốn .

-BA.....BA...- Tiếng hắn gọi thất thanh khi nhìn thấy người cha bao ngày mình mong nhớ

-Phong ,con phải mạnh mẽ lên .Ở nhân thế ,đang có rất nhiều người chờ con tỉnh lại,con không được ngủ hoài như thế nghe chưa... Con là trụ cột trong Hoàng Gia ta ,con phải thể hiện bản lĩnh của mình ,như thế mới xứng đáng là con ta ...

-Ba...sao ba ngày đó lại bỏ con ...ngày đó ba đừng cãi nhau với mẹ thì ba đâu có chết .Ba biết con nhớ ba nhiều lắm không !! ...

-Con người có số phận của riêng mình, ba cũng vậy ,duyên số của ba đã tận có tránh cũng không khỏi đâu con...Con không nên cứ hận mẹ con và ông ngoại như thế ...Ngày đó ,do ba bắt tài không thể tiếp quản được công ty ,một tay mẹ con gồng gánh ,bởi thế gia đình ta mới lạnh lẽo tình thương gia đình ...Cũng do ba khiến mẹ con buồn bã gây nên cơ sự gia đình chia xa ..Không phải mẹ hay ông ngoại hại chết ba ,mà do

chính ba bắt tài vô dụng ..Lúc đó ba nghĩ quẩn nên tìm đến cái chết ,không ai ép buộc ba cả ...Con sau này trưởng thành sẽ hiểu rõ hơn. Khi con có gia đình con sẽ hiểu người vợ rất quan trọng với mình...Con hãy sống tốt và chăm sóc mẹ với bà giúp ba....hãy trở về thế giới của con đi...

-B....A.....BA...

15. Chương 14 - End : Sức Mạnh Tình Yêu

Tiếng gọi thân thương của hân cất lên cũng là lúc hân trở về với thực tại sau Ca phẫu thuật thành công ...Tỉ lệ thành công chỉ 10% nhưng anh đã chiến thắng tử thần .Sức mạnh từ sự yêu thương của người thân và cả của người anh yêu đã giúp anh tỉnh lại sau cuộc chiến ở nơi ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau qua màng sương mỏng.Mọi thứ vẫn hiện rõ như in từng chi tiết một.Hân tỉnh lại với trạng thái là Thanh Phong của ngày xưa ,là người gắn bó với lạnh lùng và cô đơn ..Và cũng từ khi nó xuất hiện cuộc sống ấy trở nên muôn màu hơn .Cũng nhờ nó ,hân mới cảm giác được cuộc sống không vô tình hay lạnh lẽo như hân đã từng trải qua.

-Đó là tất cả sự thật mà em muốn biết đó ,Bảo Ngọc..Nhờ có tình yêu của em và cả gia đình anh ,nên có được Thanh Phong bằng xương bằng thịt đứng trước mặt em đây .

Bảo Ngọc đang mơ màng quay về thực tại sau khi nghe hết mọi chuyện từ hân.Niềm vui trong cô không tả xiết .Nụ cười bấy lâu như đã tắt trong tuyệt vọng,nay được hiện lên rực rỡ như mặt trời tỏa nắng .Trái tim lạnh băng bấy lâu được sưởi ấm bằng tình yêu chân thành.Nó như lạc vào thế giới của nàng bạch tuyết mộng mơ, đứng trước chàng hoàng tử bao lâu mong chờ..Cảm xúc dâng trào nơi khóe mắt cay cay ,vỡ òa thành nước mắt .

-Đồ băng tảng xấu xa...đáng chết ..chết bầm...có biết em khóc hết nước mắt vì anh không hả ?? Anh có biết em muốn từ bỏ cuộc sống vì anh không hả ? Tim em đây này ,nó đau lắm ,anh biết không? Băng tảng xấu xa...đáng chết

Bảo Ngọc vừa uất ức nói trong tiếng nấc vừa dấn liên hoàn vào lòng ngực của kẻ gây tội kia.Cô như vỡ òa trong cảm xúc một năm qua đã chịu đựng.

Hân bất chợt choàng lấy nó ,đặt lên đôi môi đầy yêu thương một nụ hôn nồng ấm ,bấy lâu nay cất giữ như mình chứng cho tình yêu của hai người.Một nụ hôn chất chứa nỗi buồn ,chia ly , hạnh phúc .Với họ đây là sự hạnh phúc cho cả hai cho tình yêu thầm lặng của họ.Không một lời hoa mĩ hay vật chất nào sánh bằng,một tình yêu trong sáng ,chân thành ,chờ đợi và hi sinh vì người mình yêu.Nụ hôn ấy ấm áp hơn bất kì lò sưởi nào,bởi nó được thắp lên từ sự hi vọng và tình yêu cháy bỏng .

Hân và nó sau bao trắc trở cũng đã tìm đến nhau .Dù số phận hay định mệnh có chia cắt nhưng trái tim họ luôn dành cho nhau .Họ luôn dành cho nhau một vị trí quan trọng trong tim của mình ,bởi lẽ tình yêu là thế .Nó như nam châm hấp dẫn đối phương đến gần với nhau ,không phải bằng lực từ mà bằng tình cảm thiêng liêng của đôi trai gái .

Thanh Phong – Bảo Ngọc , tình yêu của họ không sôi nổi ,xa hoa , nó chỉ thầm lặng ,giản đơn từ những sự rung động với đối phương.Họ không cần lời nói nào để thể hiện tình cảm thiêng liêng ấy ,họ chỉ cần cảm nhận cảm xúc của nhau .Tình yêu chân thật là dùng con tim để cảm nhận ...Hãy yêu khi tim bạn mách bảo nhé!!!!

Cảm ơn đã ủng hộ truyện đầu tay của mình !!

16. Chương 14 - End : Sức Mạnh Tình Yêu

Tiếng gọi thân thương của Thanh Phong cất lên cũng là lúc hắn trở về với thực tại sau Ca phẫu thuật thành công ...

Dù Tỷ lệ thành công chỉ 10% nhưng anh đã chiến thắng tử thần .Sức mạnh từ sự yêu thương của người thân và cả của người anh yêu đã giúp anh tỉnh lại sau cuộc chiến ở nơi ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau qua màng sương mỏng.

Mọi thứ vẫn hiện rõ như in từng chi tiết một.Hắn tỉnh lại với trạng thái là Hoàng Thanh Phong của ngày xưa , một thiếu gia của Hoàng gia ,là người gắn bó với lạnh lùng và cô đơn ..Và cũng từ khi nó xuất hiện cuộc sống ấy trở nên muôn màu muôn vẻ hơn .Cũng nhờ nó ,hắn mới cảm giác được cuộc sống không vô tình hay lạnh lẽo như hắn đã từng trải qua.

-Đó là tất cả sự thật mà em muốn biết đó ,Bảo Ngọc..Nhờ có tình yêu của em và cả gia đình anh ,nên có được Thanh Phong bằng xương bằng thịt đứng trước mặt em đây .

Bảo Ngọc đang mơ màng quay về thực tại sau khi nghe hết mọi chuyện từ hắn.Niềm vui trong cô không tả xiết .Nụ cười bấy lâu như đã tắt trong tuyệt vọng,nay được hiện lên rực rỡ như mặt trời tỏa nắng .Trái tim lạnh băng bấy lâu được sưởi ấm bằng tình yêu chân thành.Nó như lạc vào thế giới của nàng bạch tuyết mộng mơ, đứng trước chàng hoàng tử bao lâu mong chờ..Cảm xúc dâng trào nơi khóe mắt cay cay ,vỡ òa thành nước mắt .

-Đồ băng tảng xấu xa...đáng chết ..chết bầm...có biết em khóc hết nước mắt vì anh không hả ?? Anh có biết em muốn từ bỏ cuộc sống vì anh không hả ? Tim em đây này ,nó đau lắm ,anh biết không? Băng tảng xấu xa...đáng chết

Bảo Ngọc vừa uất ức nói trong tiếng nấc vừa đắm liên hoàn vào lòng ngực của kẻ gây tội kia.Cô như vỡ òa trong cảm xúc một năm qua đã chịu đựng.

Hắn bất chợt choàng lấy nó ,đặt lên đôi môi đầy yêu thương một nụ hôn nồng ấm ,bấy lâu nay cất giữ như minh chứng cho tình yêu của hai người.Một nụ hôn chất chứa nỗi buồn ,chia ly , hạnh phúc , tuyệt vọng.Với họ đây là sự hạnh phúc cho cả hai, cho tình yêu thầm lặng của họ.Không một lời hoa mỹ hay vật chất nào sánh bằng,một tình yêu trong sáng ,chân thành ,chờ đợi và hi sinh vì người mình yêu.Nụ hôn ấy ấm áp hơn bất kì lò sưởi nào,bởi nó được thắp lên từ sự hi vọng và tình yêu cháy bỏng .

Hắn và nó sau bao trắc trở cũng đã tìm đến nhau .Dù số phận hay định mệnh có chia cắt nhưng trái tim họ luôn dành cho nhau .Họ luôn dành cho nhau một vị trí quan trọng trong tim của mình ,bởi lẽ tình yêu là thế .Nó như nam châm hấp dẫn đối phương đến gần với nhau ,không phải bằng lực từ mà bằng tình cảm thiêng liêng của đôi trai gái .

Thanh Phong – Bảo Ngọc , tình yêu của họ không sôi nổi ,xa hoa , nó chỉ thầm lặng ,giản đơn từ những sự rung động với đối phương.Họ không cần lời nói hay ngôn từ hoa mỹ nào để thể hiện tình cảm thiêng liêng ấy ,họ chỉ cần cảm nhận cảm xúc và sự rung động của nhau .Đôi khi họ giận hờn vu vơ với những điều nhỏ bé ,nhưng sau đấy là sự thấu hiểu nhau hơn .Cả hai cùng chung nhịp đập cùng chung suy nghĩ và cùng chung tình yêu .Họ sẽ dành cho nhau những gì tuyệt vời nhất .

Tình yêu chân thật là dùng con tim để cảm nhận ...Hãy yêu khi tim bạn mách bảo nhé!!!!

Cảm ơn đã ủng hộ truyện đầu tay của mình !! Mong mọi sự ủng hộ và đóng góp của mọi người về tác phẩm đầu tay của mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-tang-bang-em-yeu-anh>